

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Nr. 10 (302)
Anul X
11 martie 1961

Tinăra actriță
Sanda Toma

Încă nu s-a luminat bine de ziuă și cetățenii din cartierul Floreasca au și sosit la secția de votare nr. 37.

Ziua a fost așteptată cu nerăbdare. Și oțelarul, și plugarul, și cărturarul; și vîrstnicul, și tînărul — toți, întreg poporul, s-au pregătit să cinstească evenimentul. Pe fiecare în parte, orînduirea democrat-populară l-a făcut să se bucure de florile libertății și de roadele propriei sale munci. De aceea, fiecare a ținut să-și îmbrace haina de sărbătoare și, cu demnitatea omului stăpîn pe propria sa soartă, s-a îndreptat spre secția de vot.

Pretutindeni, în întreaga țară, alegerile au prilejuit o entuziastă și caldă manifestare a atașamentului întregului popor față de orînduirea democrat-populară și față de politica partidului și guvernului. Au fost înscrși în listele de alegători 12.444.977 cetățeni. Din numărul total al cetățenilor înscrși în liste s-au prezentat la vot 12.417.800 alegători, adică 99,78 la sută. După cum arată Comunicatul Comisiei Electorale Centrale cu privire la rezultatul, alegerilor de deputați în Marea Adunare Națională a R.P.R., au votat pentru candidații Frontului Democrației Populare 12.388.787 alegători, reprezentînd 99,77 la sută din numărul total al alegătorilor care au luat parte la vot. În ce privește alegerile de deputați în sfaturile populare regionale, orășenești, raionale și comunale, au fost aleși 140.925 deputați. Toți deputații aleși au candidat din partea Frontului Democrației Populare.

În paginile de față prezentăm cititorilor noștri cîteva imagini din ziua de 5 martie 1961, de la alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și sfaturile populare.

Tara a votat

↑ Polana Brașov. Înainte de a se îndrepta spre pîrțile de schi pentru a participa la întrecerile Concursului Internațional Jubiliar de schi (vezi pagina 24), Ilona Mikloș, Cornel Tăbăraș, Gheorghe Bălan — ca și alți sportivi — au votat la secția special amenajată la Polana Brașov.

După momentul solemn al votării, cîțiva studenți surprinși într-un scurt intermezzo vesel, în curtea Institutului Pedagogic din Galați.

Conducătorii de partid și de stat, în frunte cu tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej, veniți să voteze la secția nr. 4 au fost primiți de cetățenii aflați în Piața Republicii cu o caldă și entuziastă manifestație de dragoste.

Votează Eroul Muncii Socialiste Ștefan Lungu.

Pentru bunăstare și fericire, votează și țărani muncitori din comuna Băiculești, regiunea Argeș.

↑
„Și acum, după ce am votat, să întindem
hora”. (Aspect de la secția de votare din He-
răstrău, raionul Stalin).

→
Cel mai tânăr membru al familiei a ținut
neapărat să fie și el de față la votare. (La
secția de vot din Budești, raionul Oltenița).

↓
În zorii zilei numeroși cetățeni, locatari ai
noilor blocuri din Piața Palatului R.P.R., se
îndreaptă în grupuri spre secția de votare.

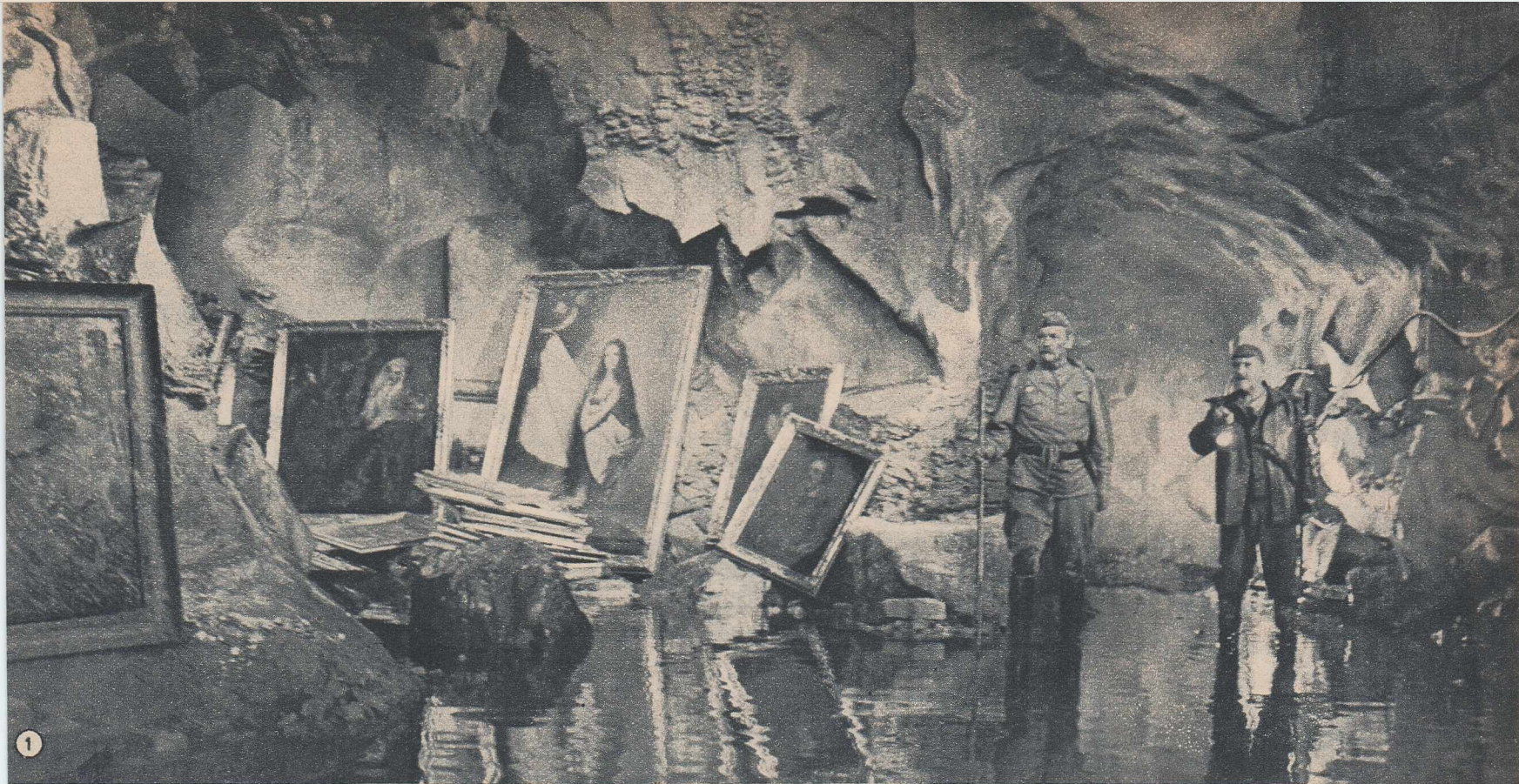

↑
Mulți cetățeni
din Onești au
căutat să fie prin-
tre primii la sec-
ția de votare.

Roșca Ștefan, pensionar, fost docher în
portul Galați, are nu mai puțin de 82 de
ani. Dar vârsta nu-l împiedică să fie în rînd
cu tineretul la secția de vot.

1

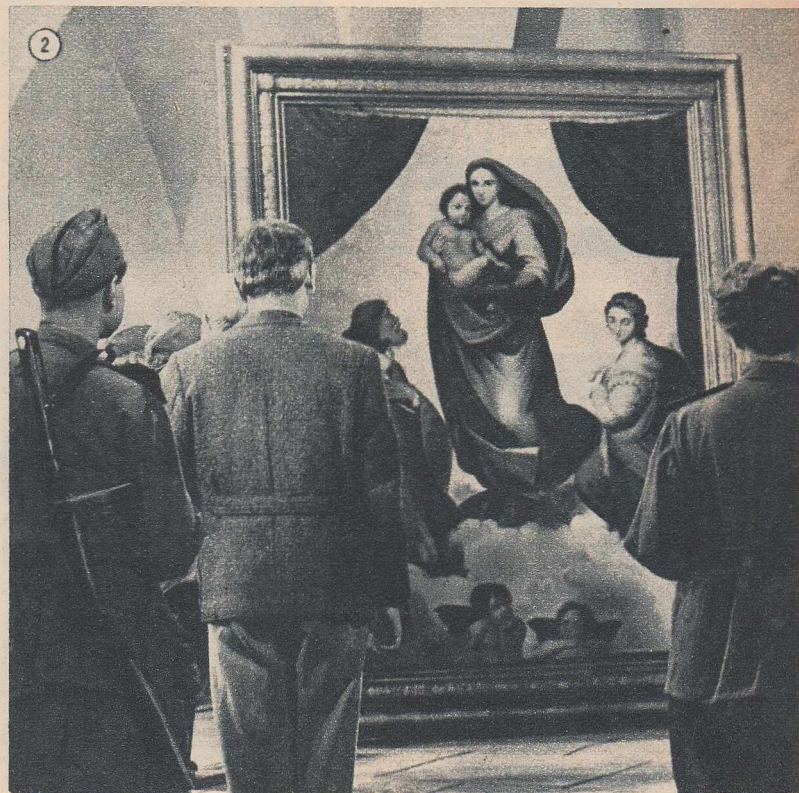
CINCI ZILE - CINCI NOPTI

...pentru salvarea lui Rafael,
Rembrandt, Rubens!

1
Sergentul Kozlov (B. Sanaiev) pătrunde în subterana inundată în care au fost aruncate de hitleriști capodoperele Galeriei din Dresda.

2
Frumusețea „Madonei Sixtine” de Rafael îi copleşte pe cei ce au luptat pentru salvarea celebrei pânze.

3
Pictorul Naumann (Heinz Dieter Knaub) își va recăpăta încrederea în viață și datorită tinerei antifasciste Kathrin (Annekathrin Bürger).

2

3

Istoria a consemnat faptul acesta unic în felul lui, cu modestia și severitatea pe care și le impune știința. Dar viața a dat cuvânt artei și iată că mezina acesteia, cinematografia, și-a propus să redea, prin mijloacele-i specifice, întreaga semnificație umană și poetică a acestei întâmplări. Despre ce este vorba? Poate că fraza: „Rafael, Tizian, Rubens, Rembrandt salvați de către ostașii sovietici” ar exprima esența aceluși fapt. Ar fi însă prea puțin spus. Iată-l deci așa cum îl veți putea afla din filmul „Cinci zile, cinci nopți”, prima coproducție a studiourilor sovietice și germane, realizată în regia lui Lev Arnștam și Heinz Thiel, pe muzica marelui compozitor Șostacovici.

...În zorii zilei de 8 mai 1945, trupele sovietice au intrat în Dresda. Orașul era sfărâmat de bombardamentele americane, pustii, printre ruinele sale fomegînde locuitorii se mișcau ca niște arătari. În aceeași zi, comandamentul suprem al forțelor militare sovietice a încredințat unui grup de ostași și ofițeri o misiune deosebit de ducibilă: aceea de a salva comorile de artă ale muzeului din Dresda, risipite prin

galerii subterane, prin cariere de piatră și de var, în clădiri distruse. Și iată cum, în iureșul războiului, atunci când înclăștarea cu fiara hitleristă era pe viață și pe moarte, omul sovietic îmbrăcat în haină militară și-a riscat viața pentru a salva de la pieire neprețuite bunuri de artă ale poporului german și ale omenirii întregi.

Filmul istorisește toate cele „Cinci zile, cinci nopți” de căutări neistovite, de luptă pentru a reda vieții pânzele lui Rafael, Rembrandt, Rubens. Dar nu numai atât. El urmărește destinele a două personaje centrale, sergentul sovietic Efim Kozlov și pictorul german Naumann — evoluția interioară a acestuia din urmă fiind determinată de acțiunea în care au fost implicați amîndoi.

Cine trece acum prin Dresda poate vedea, așezate la loc de cinste în galeria reconstruită, celebrele opere salvate în primăvara lui 1945 de ostașii sovietici. Au stat o vreme la Moscova, au fost restaurate — apoi, cînd și-au recăpătat întreaga lor splendoare, au fost restituite poporului german.

5

IN S O T I B M

Întrucît am aflat de la niște colegi că lîngă Alexandria, într-un sat ce-i zice Calomfirești, trăiesc 900 de cetățeni foarte ambițioși, subsemnații reporteri, autori ai însemnărilor și imaginilor fotografice de față, am zis: hai la ei, ca să-i cunoaștem! Iar după ce am stat cu dumnealor o zi întregă la taclale și am văzut realizările pe care le-au săvîrșit în numai un an de zile, am scris în carnetele noastre: dacă-i ajută pe oameni să fie mai înțelepți, mai harnici, mai fericiți și mai instruiți, ambiția e o calitate.

Îngăduiți-ne, așadar, să vă pre-

zentăm formele de manifestare ale acestui soi de ambiție.

O zi de neuitat: 14 februarie 1960

În 1958, țărani comuniști Dumitru Țoncu, Gheorghe Radu, Florea Dicu, Stan Irina, Constantin Simion, Gheorghe Petcu, Stan Roman, precum și o seamă de tineri inimoși au format un comitet de inițiativă în vederea înființării gospodăriei colective. Omenii au discutat în amănunțime toate problemele, s-au interesat îndeaproape cum sînt munca și traiul în gospodărie, i-au vizitat în câteva rînduri pe colectivității din Alexandria, Conțești și Storo-bănești și, pe baza liberului consimțămînt, au hotărît să pășească pe drum de viață nouă. Munca

aceasta, dusă cu răbdare și cu dragoste, a avut darul ca acum un an, la 14 februarie 1960, să hotărască 900 de țărani — adică tot satul — să-și unească inimile, pămîntul, vitele și puterea de muncă în gospodăria colectivă.

De ce e capabilă dragostea...

Dragostea pentru ziua de azi și pentru cea de mîine, dragostea pentru viața nouă e capabilă de lucruri mari. Acum un an, cînd au înființat gospodăria, colectivității din Calomfirești n-aveau nici grajd pentru vite, nici magazie pentru cereale, nici remize, nici atelier pentru fierărie. Adică n-aveau nici o construcție. Viața, necesitatea, dar mai presus de toate dragostea

Vara trecută, când grîul dădea în pîrg, aici era un loc liniștit, animat doar de trîlul clocitiei. La scurtă vreme după trelerii, au sosit aici constructorii tînerei colective și au înălțat într-un timp record construcțiile acestea. În momentul de față același constructori pregătesc materiale pentru cel de-al cincilea grajd.

cînd număra: 16 vaci de lapte, 26 juninci și 314 oi. Rețineți și faptul acesta: colectiva din Calomfirești n-a împrumutat un bănuț de la stat (deși putea să facă acest lucru, fiind la începutul începutului) nici pentru vite, nici pentru construcții. Atunci de unde parale? Că, vor spune unii, poți să fii harnic, poți să muncești organizat, poți să valorifici resursele locale, dar fără bani nu-i posibilă nici ridicarea construcțiilor, nici cumpărarea vitelor. Ei, aici stă miezul chestiunii.

Rețetă pentru facerea banilor

Într-o gospodărie colectivă, fie ea chiar foarte tînără, rețeta pentru facerea banilor are, în genere, cam aceleași prescripții. La Calomfirești ea a avut următoarea formulă: perfectă organizare a muncii, din vreme și în toate sectoarele gospodăriei + aplicarea unui complex de măsuri agrotehnice care să asigure depășirea producției planificate la grîu, porumb, sîcîlă de zahăr, bumbac, ricin, legume etc. etc. + controlul asupra calității muncii efectuate + îndreptarea unor abateri ce nemulțumesc pe oameni (brigadierul, dacă trece în evidență pentru rudele lui zile-muncă neprestate, să fie pedepsit) + popularizarea unei lozinci: vei fi îndestulat numai dacă gospodăria va fi bogată.

Aplicarea întocmai a acestei rețete i-a făcut pe oameni să muncească cu tragere de inimă, să obțină producții frumoase și să aducă în punga gospodăriei (pentru produsele vegetale contractate cu statul și pentru valorificarea pe piață a legumelor și zarzavaturilor) nu mai puțin de 2.500.000 lei.

Ei, e complicată rețeta pentru facerea banilor? Nici vorbă! E la îndemîna oricărei gospodării colective.

Cine trăiește bine?

Bineînțeles, cine iubește munca. Cine urăște lucrul de mîntuială. La Calomfirești, 99 la sută din colectivisti s-au dovedit a fi foarte pricepuți gospodari, deși viața lor cea nouă abia a-mplinit un an. Se pare că ultima prescripție din rețeta pentru facerea banilor (vei fi îndestulat numai dacă gospodăria va fi bogată) a devenit o cauză comună a tuturor colectivistilor. Lucrul

pentru gospodăria colectivă i-au îndemnat însă pe oameni să ia urgente și înțelepte măsuri. Dragostea, plus buna organizare a muncii, plus ambiția au determinat începerea bătăliei pentru ridicarea unor trainice și frumoase construcții pe un cîmp unde nu era nimic. Rețineți: în jumătate de an, pe cîmpul acesta au fost construite patru grajduri, o magazie de cereale, un saivan, o casă la grădina de legume. Rețineți: cînd au intrat în gospodărie, colectivisti n-au avut nici o vacă proprietate obștească, sectorul zootehnic mîrginindu-se la boii (destul de numeroși, de altfel) și caii de lucru aduși la intrarea în gospodărie. Rețineți: colectiva aceasta n-avea nici un an

Mezinul a fost primul membru al familiei care a gustat din friptura gătită pe aragazul nou cumpărat.

„Ciobănaș cu 300 de oi” — așa sună versul unui cîntec popular. Numai că acest cîntec va trebui modificat, întrucît pînă în toamnă colectiva e hotărîtă să aibă o turmă de 500 de oi.

acesta și-l spune Ion Vilcu, care a primit 2.108 kg grâu, 3.834 kg porumb, 105 kg zahăr, 10.800 lei; Iulian Romînu, care a urcat în podul casei sale 2.158 kg grâu, 3.824 kg porumb, peste 100 kg zahăr etc. etc., și a primit 11.118 lei în numerar pentru punga dumisale. Și, de asemenea, foarte mulți alții din cei 900 de ambițioși.

La Calomfirești e însă și un cetățean care, după părerea lui Țelea Alexandru, președintele gospodăriei, n-are pereche în sat. Îl cheamă Ion Ninu și, în 1960, nu prea s-a lipit munca de brațele dumnealui. La împărțirea produselor, putea să-și ducă drepturile convenite cu roaba: 33 kg grâu, 60 kg porumb,

1.700 kg zahăr și 170 lei. Știți de ce? Deoarece anul 1960 n-a avut pentru Ion Ninu decît ...10 zile. Atît a muncit dumnealui!

Iată pentru ce omul acesta n-a putut să-și cumpere nici aragaz (cum și-au cumpărat 250 de colectivști din sat), nici aparat de radio (care cîntă de cîteva luni în 98 de case), nici multe altele...Ce să-i faci, nea Ioane? Anul n-are numai 10 zile...

Niște hîrtii de valoare excepțională

Înainte de a părăsi Calomfireștiul, am mai stat de vorbă cu oamenii din consiliul de conducere al gospodăriei. Erau într-o ședință.

Aveau în fața lor niște hîrtii de valoare excepțională. Le-am cercetat și noi. Printre altele, am spicuit din cuprinsul lor ceea ce va fi nou în satul acesta în 1961. Poftim: un sediu pentru gospodărie, o nouă magazie de cereale, o maternitate pentru scroafe, cotețe pentru păsări, încă un saivan. Mai departe: „... în 1961 vom avea 50 de vaci, 64 juninci, 85 de porci, 500 de oi, 1.000 de păsări“.

Acestate sînt deocamdată planurile celor 900 de ambițioși din Calomfirești.

Iată ce poate face munca în gospodăria colectivă.

George CIUDAN

Fotografii de Traian PROSAN

COPERTA NOASTRĂ

Două stagiuni în București, a treia doar pe jumătate consumată, și iată că tinăra actriță Sanda Toma a devenit nu numai cunoscută, dar și apreciată de exigentul public al Capitalei noastre. Interpretă a „Hangiței“ și a Nastiei din „A treia, Patetica“, a lui Decebal (în travesti) din „Titanic Vals“ și a Niculinei din „Maria“, a Polinei din „Un post rentabil“ și a Mariannei din „Tartuffe“ — Sanda Toma a dovedit în jocul ei o simplitate firească, vioiciune și vitalitate juvenilă. Seriozitatea cu care muncește Sanda Toma se poate remarca și în eforturile de a-și găsi mereu alte mijloace de expresie artistică. E fără îndoială o artistă dotată; dar talentul ei nu s-ar fi putut dezvolta fără excepționalele condiții pe care regimul democrat-popular le-a pus la dispoziția tinerei generații de artiști. Elevă a marilor actori Aura Buzescu și N. Bălțățeanu, apoi a regizorului Vlad Mugur, ea a fost angajată — imediat ce a absolvit institutul — la Teatrul Național din Craiova, iar după doi ani de activitate la acest teatru, a fost adusă la București, unde i s-au oferit de la început roluri principale pe prima scenă a țării.

Acum joacă pe scena unuia din cele mai tinere și pline de perspectivă teatre ale țării, Teatrul de Comedie, și poate fi văzută în ambele sale premiere: „Celebrul 702“ (Fata în albastru) și „Burghezul gentilom“ (Lucille). Iar cine a văzut filmele „Darclee“ și „Bădăranii“ a recunoscut-o desigur în rolul soției lui Giraltoni și în cel al tinerei Lucietta.

Fotografie de S. STEINER

În 1960, grădina de legume a adus gospodăriei frumoase venituri bănești. Fapt pentru care în 1961 terenul acesteia a fost mărit. După cum arată fotografia, anul acesta colectivștii au pregătit răsadnițe, după toate regulile grădinăritului modern.

In lumina

REFLECTOARELOR

Mama vitregă (Eva Mokșoi) și fiicele ei (Ildiko Klima și Eva Maior).

O REUȘITĂ METAFORĂ COREGRAFICĂ

Bravo baletului Operei de Stat din Cluj, care a reușit, în ultima sa premieră, să se depășească, trecând cu succes examenul pe care și l-a impus atunci când a inclus în repertoriul său „Cenușăreasa” lui Prokofiev. Muzica de balet a lui Prokofiev e „dansantă” dar dificilă — și nu numai datorită originalității ei expresive, ci mai ales datorită profunzimii ei.

În acest spectacol, Gabriela Taub a reușit să dea versiunii coregrafice a „Cenușăresei” mare forță și expresivitate. Mână în mână cu regia a mers și scenografia; Silviu Bogdan nu a fixat un cadru desfășurării acțiunii, ci a venit cu argumente scenografice stilizate cu finețe și subtilitate, tot atât de convingătoare ca și cele regizorale.

Personajele baletului — conform tipologiei clasice a basmului — se împart în două categorii distincte (unele, de partea binelui; altele, de partea răului), fiecare având totuși o individualitate aparte, bine definită.

Interpreții au convins prin sinceritate, unii demonstrând, pe lângă însușirile coregrafice evidente, și însușiri actoricești.

Solista Larisa Sorban, gîngășă și grațioasă în rolul Cenușăresei; Vasile Căpușan — în rolul prințului — un bun partener de dans; Emilian Brateș, un bufon plin de savoare. Prim-balerina Eva Mokșoi (care a întruchipat-o pe mama vitregă), Ildiko Klima și Eva Maior (fiicele ei) și Kurt Cerninschi, tatăl Cenușăresei, ne-au pus în fața unor portretizări care țin de domeniul creației actoricești. Mai ales Eva Mokșoi, a cărei interpretare merită o mențiune specială.

În general, întregul balet al Operei de Stat din Cluj (reproșăm totuși unei părți a corpului de ansamblu, în scenele balului, o nepermisă detașare de dramatismul situației) a muncit cu multă pasiune și s-a apropiat cu încă o treaptă de interpretarea baletului contemporan.

Bazil DUNĂREANU

BRAVO MIE, SÎNT IEȘEAN!

Iată o exclamație întemeiată; pentru că, pe lângă atâtea alte realizări, ieșenii — iubitori de teatru — se bucură și se mîndresc (vezi titlul) cu noua sală a Teatrului Evreesc de Stat, inaugurată la începutul lui '61.

Această sală, modernă și elegantă, s-a dovedit a fi în același timp și primitoare de spectacole de estradă pe lângă alte premiere, a înfrînat cu acorduri de orchestră

și buchete de aplauze un spectacol de estradă al cărui nume este însuși titlul acestei note: BRAVO MIE, SÎNT IEȘEAN, plimbare muzicală de 2 ore și 20 tablouri, de L. Avian, Fred Firea și Alexe Mareovici. Plimbarea, acompaniată de melodii de Aurel Giroveanu și regizată de Sava Maximilian, aduce între faldurile cortinei și siluetele decorurilor, aspecte din bătrîna cetate întinerită,

precum și din viața nouă a întregii regiuni.

Spectacolul, jucat în limba română, este primit cu căldură de public, iar printre tablourile cele mai aplaudate sînt: „Ești un om de zahăr”, „Povestea țesătoarei”, „Fata cu zestre”, pamfletul anti-imperialist „Școala de la Bonn” și — bineînțeles — cupletul muzical „Bravo mie, sînt ieșean...”

PASSACAGLIA

pe scena
teatrului ORĂDEAN

Passacaglia, piesa de debut a prozatorului Titus Popovici, a văzut lumina rampei și pe scena secției romine a Teatrului de Stat din Oradea, orașul natal al scriitorului.

Spectacolul este pus în scenă de regizorul Dan Alecsandrescu, în decorurile unui talentat debutant: Victor Cupșa. Interpretează: Liviu Mărtinuş (Mihai), Nicolae Toma (pianistul Andrei), Sofia Albu (Ada), Constantin Adamovici (profesorul de muzică) ș.a.

Zeno FODOR

Helen Cramer împlinise 45 de ani. Locuia la Richmond, în statul Virginia. Cinea intra în vila ei, putea vedea într-un tablou mare din salonul de la parter că bunicul său slujise sub Washington cu gradul de colonel.

Helen Cramer primea deseori prieteni vechi și-i plăcea să cînte împreună cu ei cîntece de demult și să bea serios — uneori se îmbăta chiar; despre această înclinație a doamnei Cramer s-ar putea relata amănunte și istorioare nostime, dar în schița noastră nu prea ne interesează, dat fiind că, de fapt, aici ne propunem să vorbim despre ceea ce i s-a întîmplat lui John Murphy, negrul.

John Murphy locuia într-o baracă făcută din bucăți de tinichea și scinduri de la lăzile de ambalaj, așa cum se putea vedea după numele firmelor imprimate pe lemn ca, de pildă: „Sinclair Oil Company” și altele.

E foarte probabil că John Murphy avusese strămoși în Sudanul african; dar despre ei nu știa absolut nimic, nici măcar cum se numeau. Așadar, John Murphy n-avea nimic de povestit.

Trecea în fiecare zi pe un drum de țară, nu departe de vila doamnei Helen, iar seara se întorcea pe același drum. Era zdrențaros și printre zdrențele cămășii i se vedeau uneori lucind în soare mușchii.

Doamna Helen îl văzuse deseori pe negru de la fereastră; o dată îl întîlnise chiar pe drumul pe care el mergea zilnic. Dar John Murphy avea grijă să meargă pe mijlocul drumului fără să ridice ochii.

Doamnei Helen îi părea bine de acest lucru, pentru că putuse astfel să-l urmărească cu privirea, în vreme ce negrul continua să umble în așa fel, de parcă voia să se ascundă, deși se afla în mijlocul drumului.

Într-o zi, pe cînd mergea pe acest drum, îi ieși în cale doamna Helen; ea lăsă să-i cadă umbreluța de soare și-l chemă pe negru, cu toate că nu-i știa numele, spunîndu-i cu glas autoritar: „Ridică-mi-o!” Știa că era singurul mijloc prin care-l putea face pe negru să se apropie. Iar John Murphy se aplecă și-i dădu umbrela fără să ridice ochii. Doamna Helen nu spuse nimic. Negrul își văzu de drum, îndreptîndu-se spre spatele gării.

În ziua în care negrul se aplecase să-i ridice umbrela, doamna Helen se uitase cu luare aminte la el și-și oprise privirea pe cămașa-i zdrențuită la spate.

A doua zi, doamna Helen se duse din nou pe același drum, unde îl întîlni din nou pe negru. Zărind-o din depărtare, el o apucă prin mijlocul drumului, înainte de a ajunge la capătul drumului, profitînd de acest lucru pentru a se apropia de el și făcu în așa fel încît să-l întîlnească. John Murphy, pășind mereu cu privirile în pămînt, îi zări picioarele venind în direcția lui. Cînd ajunse aproape de el, doamna se opri o clipă, apoi se duse spre marginea drumului.

— Vino pînă aici! — strigă către negru.

John Murphy își înfundă capul între umeri și se îndepărtă prevăzător. Atunci Helen Cramer își ieși din fire. Îl ajunse din urmă, îl apucă de braț. Negrul își strînse brațul lîngă trup, dar Helen se afla acum drept în fața lui. Îi vedea carnea neagră a umărului. Îi puse mîna pe piept. Negrul încerca să se retragă. Ea îi spuse cîteva vorbe care-l făcură să se dea înapoi înspăimîntat. Continua să-l strîngă cu mîna, dar el se aplecă fără s-o atingă, lunecă ușor, apoi începu s-o ia la goană peste cîmpie. Alerga de parcă-l fugărea cineva.

Doamna Helen scriși din dinți:

— Bastardul!...Tu, bestie!...

Și o apucă și ea repede spre casă.

Cînd căpitanul de poliție veni la locul lor de muncă, John Murphy și alți negri descărcau șinele de cale ferată. Căpitanul era însoțit de patru agenți; coboriseră toți din automobil. Căpitanul se duse de-a dreptul la John Murphy, de parcă l-ar fi cunoscut de cînd lumea, și-i spuse numai atît: „Vino!” Negrul nu întrebă nimic. Ceilalți negri se dădură îndărăt și-l văzură pe John Murphy urcînd în automobilul care o porni deîndată.

Doi dintre agenți, care făcură drumul pe jos, se opreau mereu ca să le comunice albilor cu satisfacție: „L-am prins!” „Pe cine?” „Pe negrul care a săvîrșit un viol”. „Pe cine?” „Un negru”. „Un bastard negru! Și fata?” „Nu-i o fată, e o doamnă din lumea bună...Doamna Helen Cramer...” „Doamna Helen!...” „Un negru? E timpul să se termine cu bastarzii ăștia...” „Unde-i negrul?...” „Trebuie să-l linșăm...”

Ezio TADDEI

Negrul n-a fost linșat...

Cei doi agenți mergeau însoțiți de lumea care se adunase în jurul lor pentru a afla ce povestea și acum înțeau cu toții pasul.

„Un negru...Vino, mergem să-l linșăm...” „Bine, da' ce-a făcut?...” „Helen Cramer...” „Vin îndată...” „Să mergem la post...” „Să-l chem pe fratele meu...”

Polițiștii mergeau în fruntea cortegiului. Biroul căpitanului de poliție era la etajul I. Căpitanul Fink îl ascultă, negrul îl fixă atent, pe urmă căpitanul zise:

— Vrei să spui adevărul? Vrei să mărturisești că ai violat o doamnă albă?

— E o greșeală. Eu nu îndrăznesc nici să mă uit vreodată la o doamnă albă. La nici o albă!

— Ești vinovat?

— Eu nu sînt vinovat...E o eroare.

Căpitanul dădu din umeri, aruncă o privire spre sergent și începu să asculte. Negrul își pironi ochii înspăimîntați asupra lui.

De astă dată se auzea ceva, dar de departe. Căpitanul continua să se uite la sergentul care întredeschisese buzele în chip de zîmbet. Negrul urmărea încordat chipurile celor doi; dar deodată plecă capul. De afară se auzea un zgomot de voci ce venea de după colțul străzii; acum strigătele se înteteau.

În birou, nimeni nu spuse nimic. Strada din fața postului de poliție se umplea de lume. Se striga:

Romancier, autor al unor reportaje de talent, cunoscînd îndeaproape problemele care frămîntă poporul italian, Ezio Taddei este unul dintre scriitorii în proza cărui au răsunit încă de la început revolta și protestul celor oprimați și exploatați. Proza lui Taddei e aspră, simplă, cu aspecte uneori colțuroase ca înseși chipurile eroilor săi, care se zbat pentru o existență omească.

Născut la Livorno în 1895, Ezio Taddei a încetat din viață acum cinci ani, în 1956. El a fost un scriitor militant, membru al Partidului Comunist Italian. Condamnat la mulți ani de închisoare de tribunalele fasciste, ani pe care Taddei i-a petrecut în temnițele cele mai grele din diferite orașe ale Italiei, plecat în America în timpul celui de-al doilea război mondial, romancierul n-a încetat un moment să-și exprime disprețul și revolta împotriva tarelor societății capitaliste. Astfel, el a zugrăvit nu numai societatea italiană ci, cunoscînd prin propria-i experiență adevăratul „mod de viață” american, a scris despre America volumele „Am renunțat la libertate” și „Aveți poștă, domnule Brown”. Printre celelalte lucrări ale sale, se numără volumele intitulate „Pinul și coropișnița”, „Michele Esposito”, „Fabrica vorbește”, roman cu caracter autobiografic, care a fost tradus și în țara noastră, în 1952.

Publicăm mai jos schița „Negrul n-a fost linșat” din volumul „Aveți poștă, domnule Brown”.

— Căpitane Fink, dă-ni-l pe negru!

— Vrem negrul!

Femeile strigau cît le ținea gura aceleași cuvinte:

— De ajuns cu negrii!...

— Hai să-l luăm pe negru! Cui i-e frică? Dacă n-o să procedăm așa, o să ne trezim cu negrii în case!

Urletele deveneau din ce în ce mai amenințătoare. Cele dinții pietre izbiră fațada postului de poliție, iar geamurile unei ferestre săriră în fîndări.

Căpitanul își cuprinse bărbia în palmă.

— Bine, dacă nu ești vinovat, nu pot să te țin aici.

Pe urmă se uită la sergent.

— N-avem probe în baza cărora să-l reținem.

Căpitanul trecu spre fereastră trăgîndu-l ușor și pe negru, ca și acesta să se poată uita în stradă.

Lui Murphy i se povestise, cînd era mic, că se adună grupuri de rasiști noaptea, pînă se umplu pădurile de ei, urlă și bat cu furie un gong. Pe urmă îi prind pe negrii care n-apucă să fugă și-i omoară; apoi vrăjitorul taie victima în bucăți. Probabil că în clipa aceea nu se gîndea chiar la povestea asta, dar simțea aceeași frică pe care o încercase atunci cînd auzise aceste povești. Gîndul îi fugea la linșajele pe care le văzuse de atîtea ori și care se petrecuseră cam în același fel multime de oameni, strigăte, apoi obișnuitu ceremonial — unul ridică funia cu care era spinzurat negrul, după ce fusese omorît. Negrul morî rămînea spinzurat, bălăbănindu-se în aer toată noaptea și ziua următoare.

Sergentul spuse în șoaptă.

— Deocamdată să-l punem în libertate, pe urmă vedem noi ce-i de făcut.

— Ei, John, ce zici? — întrebă căpitanul. Nu știi nimic?

Negrul nu răspunse.

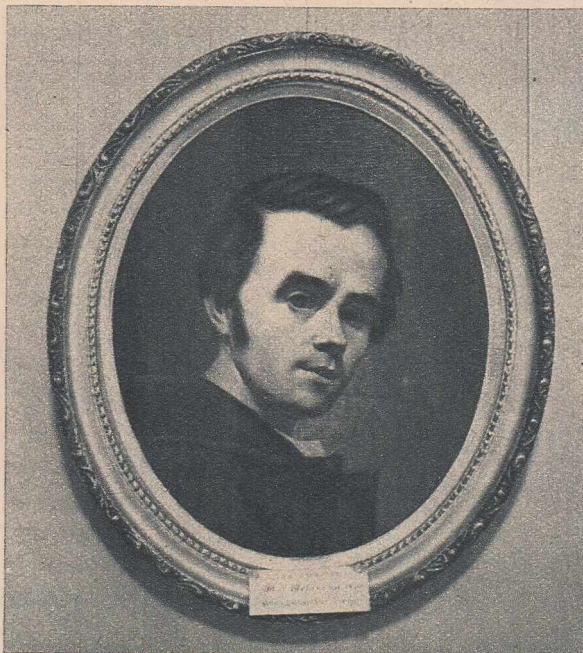
— Să vedem ce pot face pentru tine.

Căpitanul Fink se așeză la birou ca să dictez depoziția.

Și așa a fost salvat de la linșaj negrul John Murphy, iar în noaptea aceea a putut să doarm liniștit în închisoarea din Richmond, la secția deținuților care așteaptă procesul la tribunalul general însărcinat cu judecarea cazurilor care comportă pedeapsa cu moartea.

În romînește de Despina MLADOVEANU

Un bard al Ucrainei: TARAS ȘEVCENKO

Autoportretul poetului, pictat în 1840.

În apropierea orașului Kanev, pe malul Niprului, se înalță un impresionant monument. Aci se află înmormântat Taras Șevcenko.

Coliba de pe țărmul Mării Caspice, fortul Aleksandrovski (pe insula Mangîtlak, azi Șevcenko), construită de Taras Șevcenko în timpul exilului său pe aceste meleaguri (1850-1857).

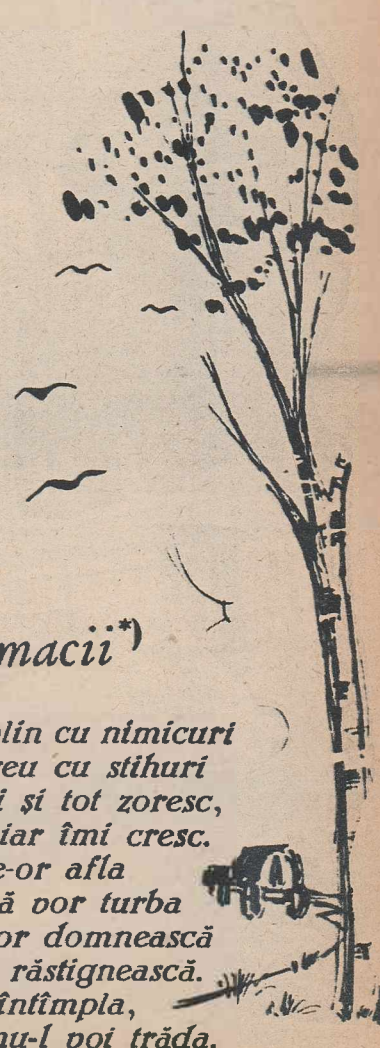
Taras ȘEVCENKO

Trec prin toamnă, trec ciumacii)*

*Trec prin toamnă,
trec ciumacii,
Se tot duc în depărtare,
Tot astfel, în goana mare
Trec și anii mei, săracii.
Dar nu-mi pasă, pe hîrtie
Eu cresc munți de poezie.*

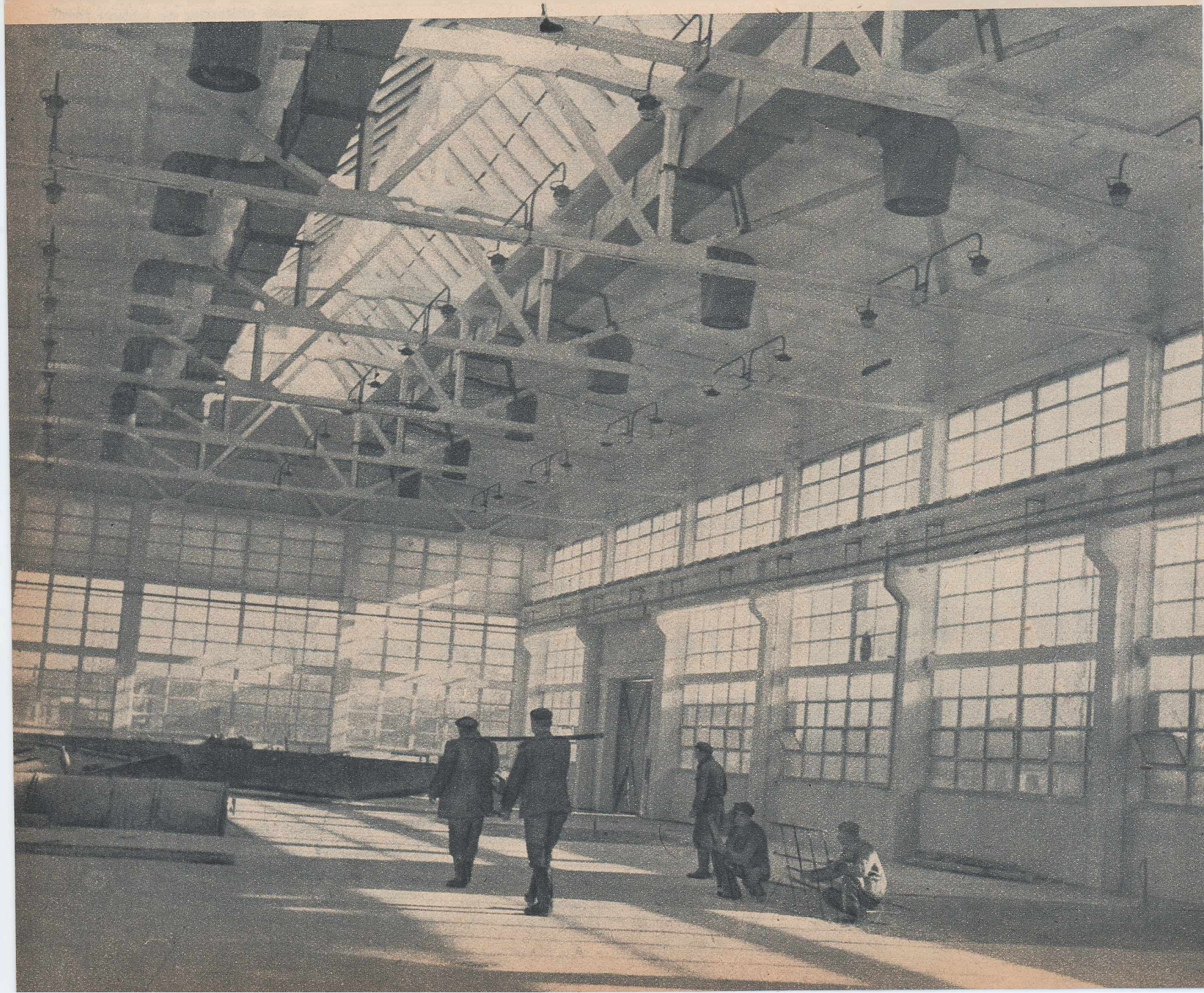
*Capul meu plin cu nimicuri
Îl desfăt mereu cu stihuri
Și dau brînci și tot zoresc,
Ură, lanțuri iar îmi cresc.
Cine știe? De-or afla
Domnii-oleacă vor turba
Și în legea lor domnească
Pot să mă și răstignească.
Orișice s-ar întîmpla,
Versul meu nu-l voi trăda.*

*) Ciumaci — vechi cărăuși din Ucraina, care aduceau din Crimeea sau de pe Don pește și sare.

În plin avânt

Fotoreportaj de E. IAROVICI

„Lupta pentru o calitate superioară a produselor — împreună cu sporirea producției, a productivității muncii și reducerea cheltuielilor de producție — trebuie privită ca o sarcină centrală în îndeplinirea planului de stat, cu caracter permanent, a cărei înlăptuire are efecte favorabile în toate domeniile activității economice“.

(Din Directivele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român către toate organele și organizațiile de partid, sindicale, ale U.T.M. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România).

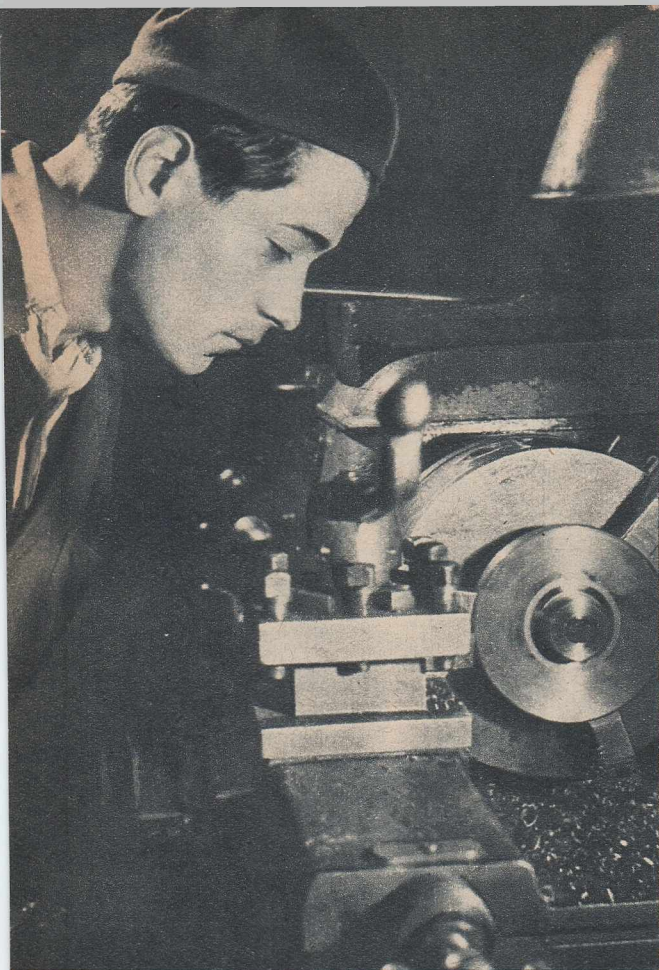
Directivele Comitetului Central al P. M. R. cu privire la criteriile principale ale întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 40 de ani de la înființarea Partidului Comunist din România au mobilizat întreg poporul. În întrecerea socialistă, care se desfășoară pe tot cuprinsul țării, calitatea produselor constituie un obiectiv central.

Fotoreportajul de față vă prezintă câteva aspecte din lupta pentru obținerea unei calități cât mai înalte a strungului produs la uzinele „Iosif Rangheț“ din Arad.

PRIN CONSTRUIREA ȘI PUNEREA ÎN FUNCȚIUNE a noilor hale, spațioase, luminoase, se va reface fluxul tehnologic, ceea ce va contribui mult la îmbunătățirea calității.

ȘUBLERUL nu se mai întrebuințează la măsurarea pieselor care reclamă mare precizie. Pentru asemenea măsurători se folosesc instrumente speciale, unele prevăzute chiar cu microscopae. Maistrul reglor Pavel Herter controlează roțile dințate cu un instrument optic de măsurat.

CELE MAI MODERNE SCULE pot da greș, dacă nu sînt mînuite de muncitori cu o înaltă calificare. Noile cadre de muncitori, absolvenți ai școlilor profesionale, cu o temeinică pregătire teoretică și practică, dau produse de bună calitate. Un exemplu ne este oferit și de tînărul Octavian Croitoru, unul dintre strungarii din secția roți dințate, absolvent al școlii medii mecanice. Ca el mai sînt mulți în uzină și, în fiecare an, numărul muncitorilor cu o bună calificare crește.

A ȚINE PASUL ↑
CU PROGRESUL TEHNIC MONDIAL — sarcină centrală a constructorilor de strunguri. În fotografie: se fac probe la noul strung S3M cu turație mărită, comenzi centralizate, greutate redusă.

Lăcătușii montori Eracle Dima și Petru Sipoș montează dispozitivul de copiat hidraulic. Cu ajutorul acestui accesoriu se pot executa piese de orice contur.

STRUNGURILE care poartă marca fabricii „Iosif Rangheț”-Arad se îndreaptă spre beneficiarii din țară și străinătate, spre expozițiile internaționale, unde duc faima vrednicilor muncitori de pe malurile Mureșului. ↓

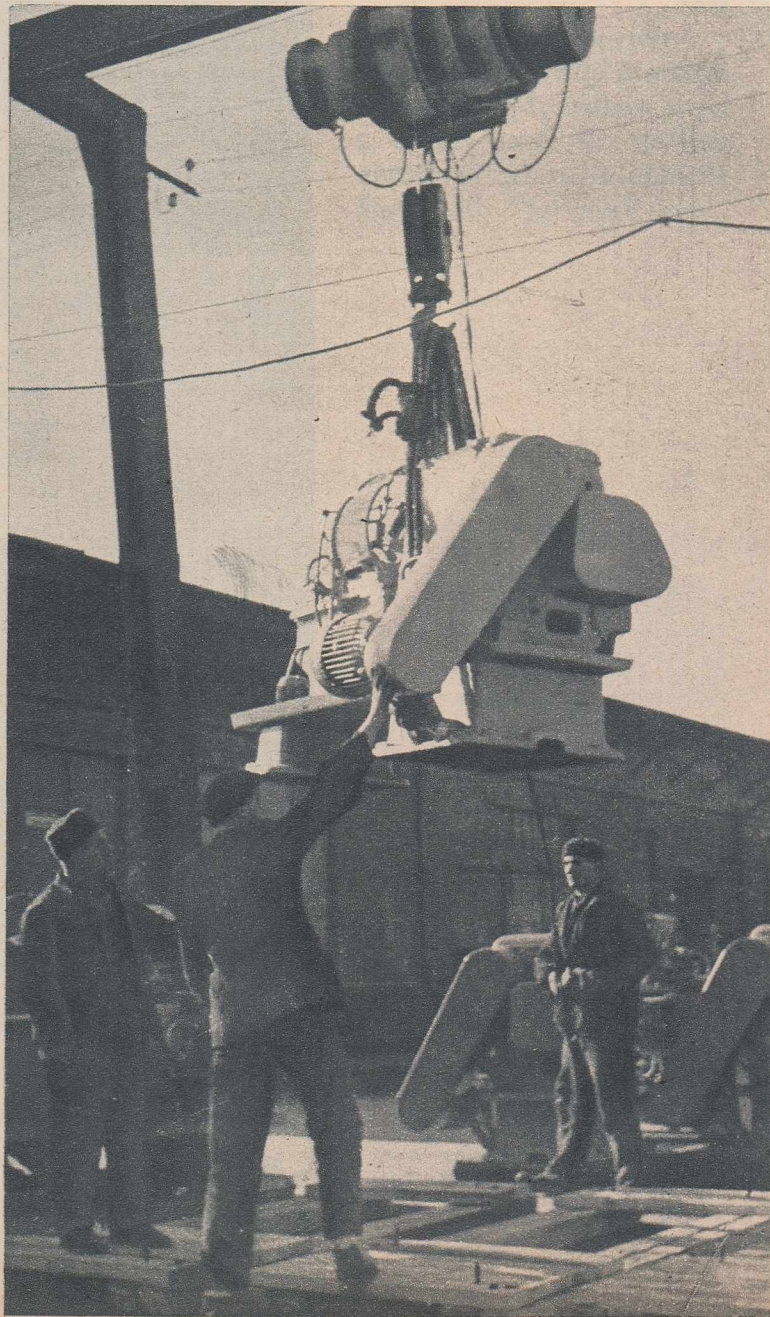

ÎNDEPLINIREA ANGAJAMENTELOR care privesc calitatea este legată de eliminarea rutinei și de aplicarea metodelor înaintate de muncă. Acolo unde mai există muncitori care se despart greu de metodele învechite de muncă, intervine ajutorul colectivului și, în primul rînd, al comuniștilor.

În brigada de la montaj-parțial, condusă de Milan Popovici (în fotografie, în dreapta), s-au petrecut multe pînă cînd aceasta a ajuns fruntașă pe secție. De pildă Liviu Boară (în fotografie, în stînga) și Nicolae Vesper, datorită rutinei și metodelor de muncă depășite pe care le-au folosit un timp, nu asigurau o producție de calitate.

Astfel de probleme au fost discutate în cadrul brigăzii și al secției, la colțul roșu și în ședințele de producție. Comunistul Popovici stătea de vorbă cu fiecare în parte, subliniind răspunderea pe care o are fiecare muncitor în acțiunea pentru îmbunătățirea continuă a calității produselor.

„Azi toți cei 20 din brigadă sînt în prima linie a bătăliei pentru calitate” — ne-a spus Milan Popovici, zîmbind mulțumit.

În urmă cu câteva luni, am primit la redacție o scrisoare în care un cetățean solicita o întrevedere cu un redactor al „Flacării”. Deplasându-ne la Mîrșani, regiunea Oltenia, am făcut cunoștință cu semnatarul scrisorii, Constantin Vătau. Rezultatul convorbirilor pe care le-am avut cu dînsul sînt aceste însemnări de călătorie, pe care vi le prezentăm într-o redacție literară. Ele cuprind episoade din îndelungile călătorii pe care Constantin Vătau (azi în vîrstă de 74 ani) le-a făcut pe oceane și mări și citeva întâmplări din S.U.A. care dezvăluie unele moravuri ale vieții americane de la începutul secolului nostru.

I. CORIBAN

INTR-O NOAPTE...

1907... Dinspre Dunăre bătea un vînt tăios și îmbujora obrajii celor doi tineri care stăteau muți și triști în fața porții șantierelor navale „Fernic”. Fulgi mărunți de zăpadă se zbenguiau prin aer, îmbrăcînd Galațiul într-un strai alb.

Cu mîinile în buzunare, cu paltoanele sărăcicioase strînse în jurul trupurilor, cei doi băieți o porniră tăcuți pe străzile orașului. Se despărteau, fiecare urmînd să plece încotro va vedea cu ochii, ca să-și găsească o slujbă.

— Cîți bani ai în buzunar?

Constantin Vătau răscolii prin buzunare monedele. Mai avea vreo 2 lei.

— De ce mă întrebî?

— Am o idee... O idee grozavă — se înflăcăra Rădulescu. Uite, m-am gîndit să facem înconjurul pămîntului ca marinari. Ne imbarcăm într-un port pe un vas. Cînd ajungem la destinație luăm un alt vapor care merge mai departe. Și așa mereu... Undeva tot o să găsim un locușor să trăim mai bine.. Vrei?

Cu primul tren porniră spre Constanța. În vagon era pustiu și frig. Se înghesuiră pe o banchetă și adormiră. După miezul nopții trenul se opri într-o stație pe Bărăgan. Constantin simți un ghiont în spate și sări de pe banchetă orbit de lumina unui felinar pe care cineva îl apropia să-i vadă fața.

— Îi un pirlit, fraților! — se auzi un glas gros.

Omul lăsă felinarul jos și prînse să suduie. Abia atunci Constantin văzu fețele bărboase ale unor oameni care-l cercetau cu ochi strălucitori.

— Căutăm boieri. Cu al nostru ne-am judecat. Ne sursese, ploșnița dracului, destul. Cîțiva s-au topit și zice-se c-au venit la gară să fugă cu trenu'. Spune-ne drept, i-ai văzut?

— Am dormit... — biigui Constantin.

— Din șapte boieri, cîți avem în comună, șase au fugit... Intră-n găuri, ca șerpui. Da' unde mergeți voi, flăcăilor?

— Mergem în lume...

După vreo oră trenul plecă mai departe. Nu au mai putut să adoarmă. Și stînd așa la fereastră, văzură în noapte focuri uriașe care lumineau zărilor de smoală. Ardeau conacele boierești.

Era 1907, anul mării răfuieli dintre țărani flămînzi și jefuitoarii lor.

PRIMUL DRUM...

— Cum te cheamă?

— Constantin Vătau.

— Ce știi să faci?

— De toate.

— Cum de toate, șefule? Asta înseamnă că nu știi nimic. Ia-n spune-mi: ce meserie ai?

— Am fost vînzător de băcănie și ajutor de chelner...

— Poate îți aranjez un post de chelner pe „Împăratul Traian”. Nu-ți promit, dar să vedem...

Ofițerul părăsi restaurantul. Constantin îl urmări prin geamul ușor aburit de căldură, pînă cînd se pierdu pe stradela ce cobora spre port.

...Vasul de pasageri „Împăratul Traian”, care făcea cursa Constanța-Alexandria (Egipt), avea la bufetul de clasa I un nou ajutor de bufegiu, care se făcea nevăzut foarte des, pentru ca apoi să răsară în cine știe care colț al punții, privind marea. Cîteodată se întimpla să întirzie peste măsură lîngă balustradă și să privească uimit hîrjoana valurilor, dar mai ales întinderea nesfirșită de apă. Îi plăcea mult traiul pe vapor. Dar cînd îl burdușea în punni vreun domn ofițer, alungîndu-l de pe punte, se întrista și-și zicea că viața are și părți neplăcute. Noaptea, cînd pasagerii din cabinele de clasa I dormeau, citea, trîntit pe salteaua de paie. Găsise o carte despre un haiduc italian. În ceasurile acelea tîrziu îi apăreau aievea dealurile Calabriei și-l vedea parcă pe Giuseppe, haiducul, hălăduind călare sau stînd la pîndă în așteptarea unei calești boierești, pe care s-o prade și să împartă banii săracilor. „Musai trebuie să mă duc în Calabria, să-l cunosc pe Giuseppe”.

Și din clipa aceea se hotărî să strîngă cu grijă puținii bani pe care-i avea, ca după ce se va întoarce la Istambul să fugă de pe vas.

...Alexandria picotea leneșă în estuarul învăluit de căldură. Cu mîinile în buzunare Constantin trecea pe străzile bătrînului oraș al lui Alexandru Macedon. Admiră îndelung o moscheie albă și apoi, infundîndu-se pe niște străduțe, intră în forfota bazarului. Zeci de glasuri îl chemau să se oprească în fața tarabelor încărcate. Ba un negustor care vindea cămăși îl opri amabil și, după ce-i îndrugă cinci minute în șir cuvinte pe care nu le înțelegea, îl făcu să probeze o cămașă albă ca spuma, din bumbac egiptean. Și cînd refuză s-o cumpere, se înclină în fața lui politicos, fără urmă de supărare...

După atîtea ceasuri de plimbare, i se făcu sete. Ochi un limonagiu și dădu pe nerăsuflăte pe git un pahar mare cu oranjadă.

— Cît plătesc?

— Un penny...

Dar buzunarul era gol. Bani îi dispăruseră. Îi furase cineva în bazar. Limonagiul îl privi supărat și-l burduși cu cîteva ghionturi.

Iată de ce Constantin Vătau n-a ajuns în Calabria, la haiducul Giuseppe...

RĂSCOALA

Pireu... În rada portului, zeci de vapoare sub toate pavilioanele lumii. Pe „Latona”, un vas grecesc de 400 de tone, hamalii încărcau butoaie mari cu ulei de măsline și lăzi de stafide, portocale și lămii. Secundul, beat, cu o sticlă de Chios alături, moțăia în cabină. De aceea căpitanul Stefandakis a trebuit să meargă în locul lui la biroul de plasare, să angajeze un fochist, în locul celui fugit. Două mii de oameni sau poate mai mulți se înghesuiau la intrarea „biroului”, în așteptarea unui angajament. Scoțîndu-și capul pe fereastră, funcționarul mormăi plictisit:

— Un fochist pentru „Latona”...

Trei sute de fochiști îl încônjurară pe căpitan. Cei mai guralivi strigară numele vaselor pe care au lucrat; dar căpitanul nu-i băgă în seamă

și, plimbîndu-se printre ei, îi cîntări din priviri. Erau mulți aici care nu mîncaseră de cîteva zile, mulți în zdrențe, mulți cu privirile disperate.

— Tu!

Cel ales era un tînăr înalt și voinic, cu fața bronzată de soare. Stătea deoparte, cu haina pe brațe, și cînd fu chemat tresări. De cîteva zile hoinărea lihnit prin Pireu, în căutare de lucru. Funcționarul de la „birou” îl înregistrase sub numele de Constantin Vătau...

.....
Cerule Mediteranei e senin. Soarele arde de nu-i chip să stai pe punte. Dar asta e un fleac în comparație cu căldura drăcească de la cuptoare. Fochistul italian înjură de foc, invocînd mereu pe Madona. Constantin blestemă ceasul cînd s-a imbarcat, dar n-are încotro și aruncă fără istov cărbuni în gura incandescentă și flămîndă.

Alger: prima escală. „Latona” e alimentată cu cărbuni. Dar bunkerul se umple doar pe jumătate.

— O să ne ajungă oare pînă la Hamburg? — întrebă Constantin.

Italianul înalță din umeri.

— Știu eu?... N-am fost niciodată la Hamburg...

Atlanticul e agitat. Aerul oceanului e reconfortant și Constantin a ieșit pentru o clipă pe punte. În zare se zăresc niște insule ca niște fișii verzi. Valuri mari lovesc dinspre tribord vasul și o ploaie repede spală puntea. Cerul din ce în ce mai întunecat prevestește furtună...

Jos, la cazane, felinarul pendulează, descriind arcuri largi. Urletul uraganului răzbate pînă aici. Valurile sînt ca niște ciocane. În orice clipă aștepti să desfacă vasul din chingi.

— Parcă sîntem pe o galeră romană. Valurile astea bat ritmul mișcărilor noastre — observă italianul.

Și deodată începe să cînte.

— Ți-e frică, Giulio?

— Da! Da! Da! Mi-e frică! — urlă pe neașteptate italianul. Nu vezi că mai avem cărbuni numai pentru o zi? Ești orb?

Cărbuni?!

Constantin înțelege pentru prima oară de ce uneori cărbunii înseamnă viață.

A doua noapte. Bunkerul e gol. Oceanul se joacă cu „Latona”.

Motoarele abia funcționează. Contra maestrul e în cabina căpitanului.

— Trebuie să ardem mobilierul de lemn, altfel ne scufundăm.

— Ardeți... — răspunde căpitanul cu indiferență.

— Ar fi bine, domnule căpitan, să telegrafiați după ajutor.

— Nu e cazul...

După citeva ore tot mobilierul era ars. „Latona”, izbită de valuri, se înclinase pe babord. Și, când apele pătrunseră în magazie, echipajul revoltat de indolența căpitanului năvăli pe punte. Cu răngi și revolvere echipajul luă cu asalt cabina căpitanului.

— Ordonă telegrafistului să ceară ajutor—striga echipajul.

— Costă bani. Cine plătește?

— Vrei să ne înecăm ca niște șoareci?... De ce n-ai luat mai mulți cărbuni la Alger?

Și deodată cineva strigă:

— Nu vreau să mor pentru afacerile voastre. Ați asigurat vasul și acum vreți să-l scufundați. Bani!

Căpitanul încercă să protesteze.

Giulio se dezlipi de lângă Constantin și, cu ranga în mână, se apropie de căpitan.

— Dacă nu ceri ajutor, îți crăp capul! — urlă italianul.

Luind apă, „Latona” se cufunda încet. Uraganul o sălta ca pe o jucărie, gata în fiecare clipă să o tragă în adâncimi. Telegrafistul chema disperat, în noapte, ajutor. În zori, un vas englezesc îi pescui pe suprafețuitorii „Latonei”, care se scufundase în adâncul oceanului Atlantic. Printre cei care scăpaseră cu viață era și un român: Constantin Vătau.

CUM POȚI, CU AJUTORUL UNUI OTGON, SĂ AJUNGI ÎN AMERICA?

În trei ani colindase multe țări din Europa. La Rotterdam fusese scafandru și client al unor azile de noapte în care se doarme cu capul sprijinit pe o sfoară. La Anvers, ca să nu moară de foame, inventase niște pahare cu aromă de mentă. La Paris fusese vânzător de ziare și ucenic la un fotograf. La Veneția, turist pentru o zi, venit să vadă porumbeii din piața San Marco și canalele, despre care auzise că seamănă cu cele din Rotterdam. Când a vrut să debarce pe pământul Albionului, pentru că în afară de pașaport și bilet mai trebuia să aibă și o liră ca să poată dovedi că nu era vagabond, fu obligat să renunțe. Acum se afla la Triest. Și pentru că prin porturile unde își făcuse veacul vorbise cu mulți oameni care plecau în America, se hotărî și el, în sfârșit, să meargă la New York, să se facă miliardar...

...„Semiramis” ridică ancora din Triest la 17 iunie 1910, avînd pe bord, ca al treilea fochist, pe Constantin.

Zilele se scurgeau încet și pustietatea oceanului îi silea pe oameni să lege prietenii, ca să alunge monotonia. În zilele acelea Constantin cunosc un emigrant grec din Salonic.

Chiar și în „țara tuturor libertăților” un pasager care debarcă cu un bagaj trebuie să aibă un pașaport. Și pentru că Constantin nu-l avea, conveni cu noua lui cunoștință din Salonic să-i ia lădița cu haine și, dînd-o drept a sa, s-o treacă în lumea nouă. Grecul îi scrisese pe o hîrtie adresa unde-l găsește în New York. Păturind-o frumos, o băgă în buzunar și cu asta, cum s-ar zice, Constantin și pusese un picior pe pământul Americii.

„Semiramis” acostă într-o după-amiază. Emigranții, buimăciți de forfota portului și de uriașii zgîrie-nori, debarcară muți și înspăimîntați de viitor. Constantin își petrecu prietenul grec, fluturînd batista, pînă ce se pierdu în mulțime... Totul era aranjat și calculat. La noapte, cînd ofițerii dorm, o să se strecoare de pe vas și o să dispară. Dar pînă atunci o să se îmbăieze și o să tragă un pui de somn...

Se trezi după miezul nopții. Prin fereastra ovală zări cerul spuzit de stele. Ascultă citeva clipe... Liniște. Doar oceanul clipea, lovind pereții vaporului cu valuri moi. Orbecînd, căuta cuiul unde își atîrnase haina și pantalonii. Aprinse un chibrit. În cui găsi doar haina și un bilet. „Nu te supăra, ai mei erau ruși. Te salut. Am plecat la Boston. Ibrahim”. Vasăzică fugise și al doilea fochist. Fugise cu pantalonii săi în care era și biletul cu adresa... Dar cînd „țara tuturor posibilităților” e la trei pași, face să te descurajezi numai pentru că n-ai pantalonii? În cămașă și chiloți, Constantin se strecură pe punte. Santinela moțăia. Parcă și New Yorkul era mai departe în noaptea asta! Vasul fusese tras în larg. O parîmă lungă de 60 de metri îl ținea legat de un ponton. Va să zică s-au îndepărtat ca să nu putem fugi! Ei bine, n-o să le fac pe plac!

Se agăță de otgonul gros. Suspendat deasupra apei, parcurse în mîini cei 60 de metri. Pontonul era pustiu. Se strecură printre lăzi de tot felul și se ascuse într-un antrepozit, sub niște baloturi de bumbac. În sfârșit, era în America! Dar cum? Fără bani, fără acte, în cămașă și chiloți!

„Cum s-ar zice, sînt ca un nou născut! Nu-mi rămîne decît să-mi dau un nume. O să mă numesc...” Și după ce se gîndi puțin, amintindu-și de Robinson Crusoe, a cărui poveste o citise cîndva, rosti cu glas tare: „Charles Robinson”.

Dimineața proaspătul cetățean american Robinson căpătă o pereche de pantaloni de la un docher milos și porni spre Manhattan, să vadă zgîrie-norii...

(Continuare în numărul viitor)

↑ La marginea Parisului a răsărit un adevărat oraș al cocioabelor.

Așa arată interiorul unei „case” din Aubervilliers, în preajma „Orașului-lumină”. ↓

lin Rouge" și „Folies Bergères"! Ah; picioarele celebre ale lui Mistinguett și vocea cavernoasă a lui Damia! Ah, șansonetele! Mai ales șansonetele!

Mi-a fost dat să fiu la Paris. Și încă în două rînduri. Și nu pentru scurtă vreme. Îl cunosc, deci, nu din reclame și din șansonete. Ci *de visu*. Aș minți grosolan dacă aș afirma că Parisul e lipsit de frumusețe, de grație urbanistică și de viață clocotitoare. Mărturisesc că am văzut și picioarele lui Mistinguett. Dar, vai, Parisul nu e numai ceea ce, ales bob cu bob, ajungea pînă la noi despre el. Din păcate, ca orice mare metropolă din lumea capitalistă, „Orașul-lumină" e împărțit în două: orașul huzurului și orașul mizeriei. Dacă-ți dai seama că, de pildă, în clădirile somptuoase din cartierul Saint-Germain trăiesc parizienii procopsiți vei ghici totodată că în cartierul Saint-Antoine se luptă cu viața amară muncitorimea pariziană. Contrastul este covârșitor și fără să intri în case.

Nu știu cum s-a făcut, dar prima oară cînd am fost la Paris, am picat într-un timp de criză. Șomajul era în floare. Grevele se țineau lanț. Aproape nu era zi în care să nu aibă loc o manifestație a muncitorilor șomeri sau greviști. Am asistat, în stradă, și la cîteva încăierări între polițiști și demonstrați. Nu puține vitrine de cafenele au fost sparte, ca și capete de oameni. Desigur, toate acestea îmi vorbeau despre altceva decît despre capitala luxului, care ar fi Parisul...

Cum este azi Parisul? Știrile pe care le avem (și care nu ne mai vin prin intermediul ciocoișilor) nu pomenesc de „Moulin Rouge", ci de creșterea prețurilor; nu de „Folies Bergères", ci de șomaj.

O dată cu cea de-a V-a Republică chiriile au fost scumpite; prețurile pîinii, laptelui și zahărului au crescut; cotizațiile salariaților pentru

Parisul fără fard

de Lascăr SEBASTIAN

Era o vreme cînd despre țările și orașele depărtate și necunoscute ne făceam o imagine superficială, falsă. Cîteva informații vagi, din auzite, căpătate îndeobște numai dintr-o parte și referitoare, mai ales, la „specific" și la „pitoresc" făceau ca fantezia unui om neavizat să lucreze copios, dar uneori alandala. Așa, de pildă, era de ajuns să rostim: castaniete, fandango, Carmencita, toreador, picaros și Puerta del Sol, pentru ca Spania să ne apară întregă. De aceea mulți au rămas surprinși — și imaginea „drăguță" s-a spulberat pentru ei atunci cînd au început a citi zilnic, vreme de cîteva ani, despre războiul civil din Spania și, de atunci încoace, despre lupta necurmată, dusă în condiții foarte grele de poporul spaniol împotriva dictaturii franchiste.

În ceea ce privește Franța, lucrurile erau simple de tot: Franța era exclusiv Parisul. Și ce Paris! Numai acela pe care ni l-au înfățișat întotdeauna feciorii de bani-gata sau cărțile poștale ilustrate. Ah, vinul francezesc! Ah, midinetele! Ah, mătăsurile! Ah, parfumurile! Ah, bijuteriile de pe Rue de la Paix! Ah, „Mou-

Unde e exuberanța specifică francezului? Cei mai mulți parizieni suportă marea povară a grijii pentru asigurarea unui minim de trai. Ca să-și revendice drepturile, francezul trebuie să iasă în stradă. Demonstrații din fotografie cer reducerea impozitelor, oprirea cursei vertiginose a prețurilor, mărirea salariilor. —

Desigur, cei ce-și numără avutul în milioane își pot permite să locuiască în blocuri. Dar ceilalți (muncitori, mici funcționari), al căror câștig abia le ajunge de azi pe mâine și sint amenințați de spectrul șomajului, trebuie să se resemneze cu asemenea barăci dărăpănate. Și sint mulți alții care locuiesc în condiții mai proaste: sub porțile Senei...

Nu e de mirare, deci, că într-o bună zi o deputată pariziană a pus ministrului de Interne această întrebare:

— Care este, în medie, numărul persoanelor ce se refugiază noaptea, în lipsă de locuință, la posturile de poliție din Paris?

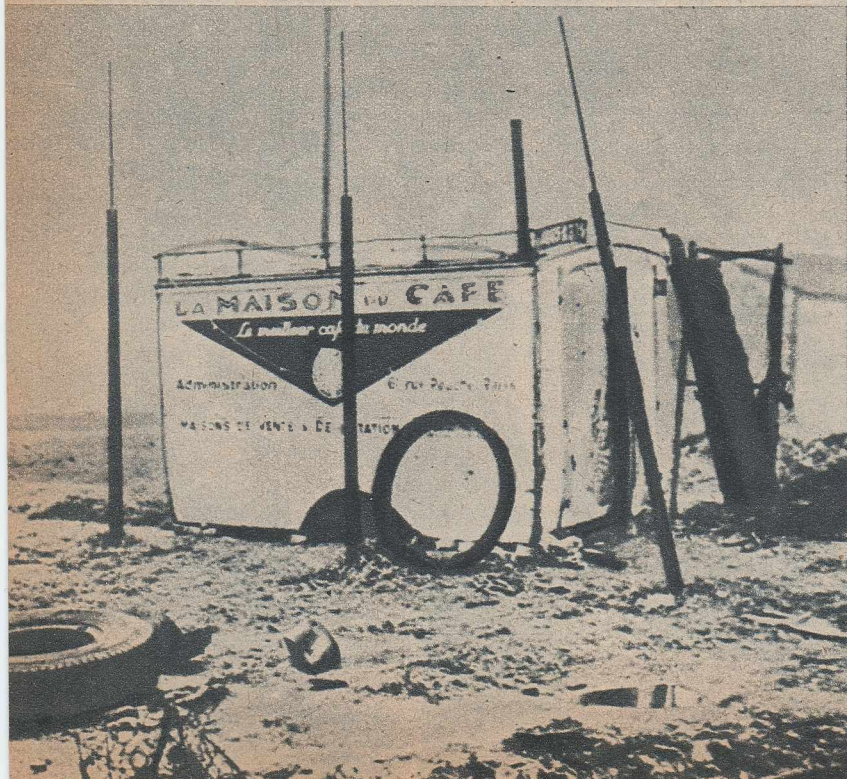
Ministrul a răspuns că, în doi ani, au apelat la adăposturile circumscripțiilor polițienești nu mai puțin de 28.746 de adulți și 382 de copii.

1.500.000 de familii — arată revista franceză „Entreprise” — trăiesc „în condițiile unei suprapopulări active”. Numai în regiunea pariziană există 220.000 de cocioabe mizere. Iată în ce condiții trebuie să-și ducă viața o parte însemnată a populației „Orașului-lumină”.

asigurări sociale s-au majorat (ca, în schimb, plata asigurărilor să scadă); foștii combatanți care numără mai puțin de 65 de ani și care au un grad de invaliditate sub 50% sint siliți de legi proaspete „să renunțe” la pensiile lor; s-au interzis clauzele prin care, pe baza contractelor colective, salariile muncitorimii ar fi trebuit sporite în raport cu creșterea costului vieții — și această interdicție vine tocmai fiindcă costul vieții a crescut; tarifele la transporturile feroviare și orașenești s-au ridicat, s-au scumpit și tutunul, și tarifele poștale, și cărbunele, și ceaiul — și câte și mai câte.

Pe scurt, guvernul însuși — scria ziarul parizian „Libération” — apreciază că costul vieții va crește...La aceasta se va adăuga o scumpire...ca urmare a creșterii importurilor străine în cadrul „pieței comune”. Pe lângă aceasta, trebuie să ținem seama de scăderea...puterii de cumpărare a salariilor oamenilor muncii, în cursul ultimului an.

Totodată, guvernul cheltuiește și cetățeanul francez — citiți: omul muncii — plătește sume uriașe pentru ducerea războiului colonialist din Algeria. Potrivit unor date oficiale, cheltuielile pentru războiul din Algeria au crescut de la 13.260 milioane de franci francezi noi în 1958, la 16.534 milioane în 1960, cu perspective de a crește în 1961 la 16.816 milioane de franci. Toate acestea se numesc ba „buget de austeritate”, ba „politică de sacrificii” și nu au nimic de-a face cu farmecul midinetelor pariziene și cu minunăția vinului francezesc (care s-a scumpit și el)...

↑

Elyane este unul dintre numeroasele manechine specifice Parisului. Se îmbracă elegant — nu cu hainele ei, desigur — pozează și trebuie să zâmbească. Dar când se întoarce acasă, devine una din nenumăratele femei veșnic frământate de necazurile unei vieți pline de privațiuni. Punga ei nu este mai niciodată pe măsura prețurilor (stînga sus).

Cîndva, a fost un autocamion... Acum s-a transformat în... „locuință” și adăpostește patru muncitori ale căror salarii nu le permit să plătească chiria exorbitantă ce se cere chiar pentru o cocioabă oarecare.

În nord-estul Parisului, a răsărit o suculă de cocioabe clădite din tablă ondulată, resturi de carton asfaltat și deșeuri de tot soiul. Barăcile acestea negre adăpostesc, într-o promiscuitate înspăimîntătoare, mii de suflete. Sint nord-africani. Sint algerieni pe care colonialiștii îi declară pasămite „cetățeni francezi cu drepturi egale”. Condițiile materiale de viață le sint mizere, gîndurile și sufletele lor sint cătrănite. Departe de patrie, ei se gîndesc la ai lor, rămași în Algeria, unde închisoarea, tortura și moartea îi așteaptă la tot pasul.

Cît de departe este acest Paris de Parisul cu fard, văzut la Saint-Germain, la Etoile. Distanța ce desparte cele două fețe ale marelui oraș este în fapt distanța dintre viața grea și plină de lipsuri a zecilor de mii de familii de parizieni simpli și traiul îndestulat și plin de huzur al celor puțini la număr, dar cu foarte mulți bani.

CU SARE ȘI PIPER

Din romanul unui leu și 85 de bani

- Fragmente -

CAPITOLUL I

Am apărut pe lume într-o dimineață însoțită, ca în mai toate romanele care se respectă. Ce mi se pare oarecum deosebit de alte vieți romanțate este că eu am constatat că exist, neexistând. Am dezlegat imediat acest paradox, citind actul meu de naștere despre care unii susțin că s-ar chema „adresă”.

Oricum s-ar chema, nu arăta rău: hirtia era velină, cu antet, cu copie la registratură, cu ștampilă, cu semnături și suna cam așa: „Către... prin prezenta vă facem cunoscut că la achitarea facturii noastre din... nr..... în valoare de lei..... lipsște taxa de 1 leu și 85 bani, drept care vă invităm să reparați acest prejudiciu (pasămite, prejudiciul eram eu) contrar..... etc. etc. Dată azi..... luna..... anul.....”.

Aceste cuvinte din care rețeaua că nu exist și totuși am act de apariție în lume au creat oarecare confuzie în mintea mea. Așteptam ca lucrurile să se lămurască. Intre timp, actul a fost dus de un curier. A dat și bani la troleibuz. Acum ce se va mai întâmpla? De emoție, îmi tremura fiecare centimă. Am așteptat o zi, două, trei. O să mai vorbească lumea de mine, sau mă va acoperi tăcerea?

CAPITOLUL II

A sosit răspunsul! Suna îmbrucător: „La adresa dv. din..... nr. vă răspundem prin prezenta că nu noi, ci dv. trebuie să plătiți diferența taxei de 1 leu și 85 bani, contrar..... etc. etc. Dată azi..... luna..... anul.....”

Răspunsul era într-un plic. Plicul nu costa mult: 20 de bani. Avea și timbre. Timbrele nu costau mult: 55 de bani.

A fost bătut la mașină de o dactilografă. Dactilografa nu avea mult: 23 de ani. Din păcate, asta nu se adăuga la valoare. În orice caz însă, misterele și confuziile în viața mea cresc: nu exist, dar am și provocat apariția unei alte sume. Dacă socotim plicurile, timbrele, troleibuzele, înseamnă că am adus pe lume alt leu și 75 bani. Încep să fiu conștient de valoarea mea...

CAPITOLUL III

Cresc neconținut! Feriți din calea mea!! Nu mai încercați să mă salutați, că nu vă răspund! Sînt cineva! În jurul meu se agit o lume de contabili, financieri, hirtii, ștampile, indigouri, dosare, adrese, răspunsuri la adrese, contra-adrese, curieri, dactilografie, oameni care nu se mai ocupă decît de mine. În plus, am provocat apariția a încă 54 lei și 50 bani. Deci, adăugînd și valoarea mea intrinsecă, fac în total 56 lei și 35 bani. Mi se pare fantastic. Mă gîndesc de altfel ca romanul meu să apară în Colecția științifico-fantastică. În orice caz am început să scriu *Eu* cu *E* mare și caut în alfabet un *E* și mai mare. Dacă nu există, să se inventeze! Ce, mai sînt leul și 85 de bani de la început?

CAPITOLUL IV

Mă cuprinde amețea. Am ajuns și motiv de proces. Numele Meu (cu *M* din ce în ce

mai mare) a început să fie rostit prin sălile tribunalelor, iar avocații celor două întreprinderi — prieteni buni pînă atunci — au ajuns să se uite unul la altul, din cauza Mea. Iar nevestele lor, care pînă acum se vizitau, nici nu-și mai vorbesc de cînd pe soții lor i-au făcut adversari la bară. Tot ce *Mi* se întîmplă *Mi* se pare un vis. Trăiesc clipe de necrezut. Nimeni nu vorbește decît de Mine. Numai cei doi curieri, care continuă să ducă de la o întreprindere la alta adresele și contra-adresele, nu mai vorbesc. Nu mai au putere. Toată ziua aleargă! Iar valoarea nici nu știu la cît *Mi* a ajuns. Se spune că la 108 lei și 60 bani.

Puțin! Mai vreau! Am prins gustul hanului. Am însă momente cînd *Mă* întreb cum se vor termina toate acestea?

ULTIMUL CAPITOL

S-au terminat trist. Sîrșitul l-a adus o adresă. Tot o adresă: „Către..... Conf. adreselor dv. și noastre, cu nr. de la 184 la 215, vă comunicăm că taxa de 1 leu și 85 bani nici nu era necesară... A fost o greșeală de calcul, drept care.... etc. etc. Dată azi..... luna..... anul.....”

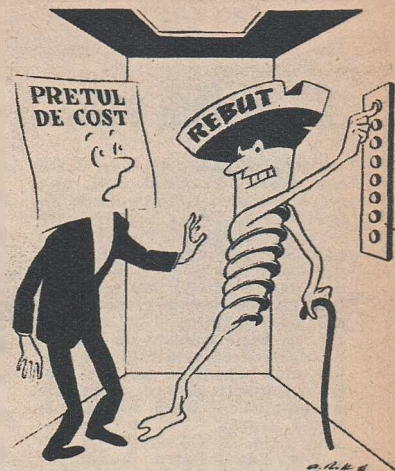
Cine ar fi crezut că eu (mi s-a micșorat și e-ul) voi avea un final atît de groznic? Pentru că, am înțeles că de fapt nu am fost un roman de 1 leu și 85 bani, ci un roman degeaba. Păcat de mine (cu *m* mic!).

Pt. conf. Fred FIREA

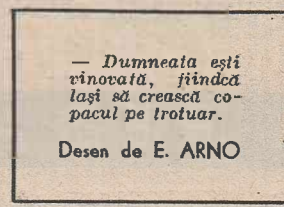
— Vecine, mă doare capul!
— Regret, dar n-am nici un piramidon în casă!!!

Desen de PAVEN

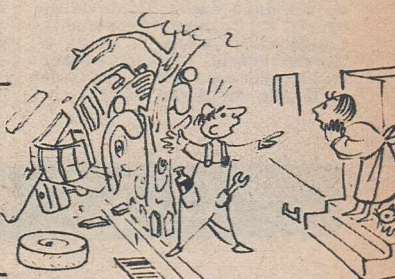
— Bine, dar eu vreau să cobor!
— N-am ce-ți face, dacă ești cu mine urci!

Desen de A. RIK

— Dumneata ești vinovată, fiindcă lași să crească copacul pe trotuar.

Desen de E. ARNO

D E B U T

Tînărul aspirant la gloria gazetărească, recent repartizat de facultate, încerca să ia loc, oscilînd cu nehotărîre între fotoliul din dreapta și cel din stînga. În cele din urmă se hotărî pentru colțul unuia din ele, ocupat cu economie, ca și cum s-ar feri să-l useze în parte centrală. În fața lui, ca un judecător blind dar imparțial, redactorul scoase manuscrisul din plic. Asemenea aparente trădau chiar și pentru cel mai neinițiat dintre neinițiați faptul indubitabil că hirtia aparține tînărului care se ferește să sadă pe întreaga suprafață a fotoliului. Poate chiar schița „de probă” a viitorului angajat al redacției.

Sentința redactorului începu cu o expunere de motive:

- Schița n-ar fi rea, dar personajul dumitale nu trăiește.
- Credeți?
- Sigur. Se cunoaște că-i din imaginație. Se vede că-i fantezie.
- Vă asigur că nu e nici o fantezie.
- Ba este, pentru că-i neveridic și schematic. Nu vezi ce face eroul dumitale? De mic îi place învățătura: la școală e primul. Bun. Pe urmă intră în liceu și începe să-i placă meseria. Să zicem că merge și asta. În zilele libere face sport și iarăși îi place mult. Mă rog. Cînd, în sfîrșit, a învățat o meserie și poate să cîștige un ban, se apucă din nou de școală, intră în facultate și-i place literatura. Nu vezi că nu merge?
- Ce nu merge?
- Prea-i plac toate. Omul ăsta are numai părți bune? Ai putea pune, de exemplu, așa: îi place meseria, dar nu-i place învățătura. E gata-gata să se lase. Aici intervine colectivul, omul se transformă timp de cîteva pagini și abia la urmă intră în facultate. Așa nu mai e din imaginație și eroul pozitiv apare într-adevăr rupt din viață. Ce zici?
- Acum e prea tirziu.
- Nu e prea tirziu, cită vreme schița nu e tipărită. Poți să schimbi. Și dacă tot schimbi, îți dau un sfat: schimbă-i, te rog, și părinții.
- Cum, și părinții?
- Nu-mi plac de loc. Și ei sînt neveridici. Dacă tatăl e mașinist pe locomotivă, ce rost are ca mama să fie pictoriță? Nu vezi că nu se asortează?
- Aici, să știți, nu e vina mea.
- Cum nu? Dumneata i-ai creat pe ei.
- Glumiți! Ei m-au creat pe mine!
- ??!
- Schița mea e în plicul celălalt, de pe masă. În mîna dumneavoastră e autobiografia pe care am adus-o pentru angajare.

A. CÎMPINEANU

Victor PIȚIGOI

C a p c a n a . . .

Pînă într-o zi, cînd... Dar să vă povestesc cum s-a-ntîmplat.

Era în ajun de Ziua Femeii. Aveam bratele încărcate cu pachete... Într-o mină tîneam un curcan care, răsîndu-se, mă blestema, presimțînd pesemne soarta ce l-o hărăziseam, iar cealaltă mină îmi era ocupată de o cutie cu o păpușă cît toate zilele și de doi metri și jumătate de stofă pentru taior. (Stofa nu era pentru mine, fiindcă nu port taior; dar nu pot să vă spun ce destinație avea: mi-am luat angajamentul față de secretarul de redacție să n-o mai pomenesc pe nevastă-mea în toate foiletoanele).

Așadar, m-am urcat în lift, am tras ușile după mine

și am apăsat pe butonul de opt. Troznind din incheieturi, cabina de lemn cu geamuri de cristal, ce seamănă cu un cupeu de pe vremea buciicii. Își luă zborul. („Își lău zborul” e aici de fapt o figură de stil urmărind să redea mai degrabă acțiunea de desprindere de la pămînt spre... înalturi și în nici un caz viteza). Efortul destul de vizibil pe care cupeul îl depunea spre a înfrînge legile gravitației nu-mi inspira de loc siguranța că, pînă la urmă, se va... plasa pe orbită. Ba, dimpotrivă, mă simțeam de parcă m-aș fi atlat în... capcana-veral. După numai cîteva clipe, presupunerile mele se adeveriră. Liftul se oprî. Rămăsei suspendat și închis ermetic, ca într-un container, între etajele cinci și șase. Pusei curcanul pe dușumea, lăsîndu-l să se legene în iluzia că momentul judecătii de apoi se îndepărtase, mă degajai și de restul poverii și începui să apăs pe butoane... Nimic... Trecu un minut... trecură două... trei... cinci... Deodată privirea îmi fu atrasă de un mic aviz de lingă butoane. În nădejdea că voi afla din el „rețeta” prin care să urnesc liftul

din loc, mă apucal să-l citesc. N-aveam voie să transport... materiale. (Parcă stofa, curcanul și păpușa erau „materiale”?) Să nu depășesc 300 kg! (Fără îmbrăcăminte, am 78 kg. Cu totul, nu ating nici suta). Avizul îmi mai recomanda să apăs pe butonul de alarmă. Apăsai. Dar, deși după înverșunarea cu care apăsam ar fi trebuit să ridic în picioare tot mapamondul, nu se întîmplă nimic... Cîtitii mai de parte... Un fior de groază îmi trecu prin șira spinării. La punctul următor, avizul atrăgea atenția asupra pericolului de moarte „în caz de părăsire a cabinei oprite”. Jurai să nu părăsesc cabina oprită, pentru nimic în lume. Voi aștepta să pornească, chiar de ar fi să treacă un secol și voi sări numai din mers, ca să nu contravin acestei recomandări. În fine, mă felicitai în gînd că m-am lăsat de fumat de vreo doisprezece ani — avizul interzicînd fumatul... Dar... Ce văzui? Inima mi se umplu de noi speranțe. Cum de puteam să fiu atît de nepricepat? Rezolvarea, în caz de defectiune, era atît de simplă, iar mie nici nu-mi trecuse prin cap! Oul lui Columb, nu altceva! N-aveam decît să dau un telefon! Da, da, ați citit bine: un simplu

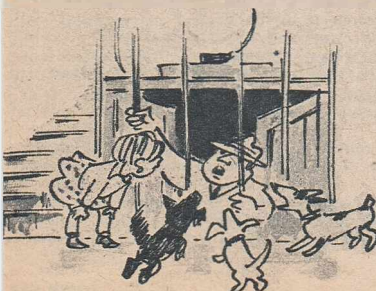
telefon! Și avizul — grijuliu — indica și numărul: 13.61.69. Zadarnic însă mă învîrtii pe călcie în jurul propriei mele axe. În tot liftul, avînd o suprafață de peste 1 metru pătrat, nu exista nici un telefon. Se vede treaba că autorii avizului omiseseră acest amănunt. Disperat, începui să scot niște sunete ca la „rock and roll.” Avui un succes neașteptat. Trei cîtini, pe trei tonuri diferite, declanșară un tertet de lătrături furibunde. „Așa cel puțin o să se alarmeze tot blocul” — mă gîndii. Și nu așteptai mult. O voce firavă, de fetiță, mă apostrofă:

— De ce faci, nene, atîta gălăgie? Mai bine hai să ne jucăm de-a v-ați ascunselea!

Un „mucalită”, recunoscu-mă, mă întrebă în trecere dacă nu vreau să-mi dea ceva de citit, eventual vreau foileton de-al meu. Și adăugă:

— Nu de alta, dar ca să-ți ispășești păcatele pînă la capăt!

...În cele din urmă, am scăpat din capcană... Pri-tusem să fiu atît de nepricepat? Rezolvarea, în caz de defectiune, era atît de simplă, iar mie nici nu-mi trecuse prin cap! Oul lui Columb, nu altceva! N-aveam decît să dau un telefon! Da, da, ați citit bine: un simplu

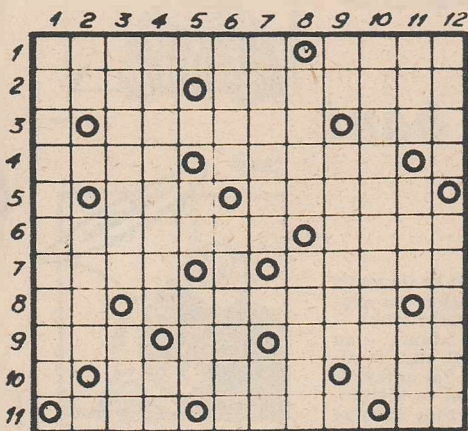

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Cu și fără cap...

ORIZONTAL: 1) Cap — Cu cap negru. 2) Unul care și-a pierdut capul — Cu capetele înfierbîntate. 3) Cu încăpăținare — Legat la cap. 4) Poporul ce a născocit legenda zeiței născute din capul lui Zeus — Emblema din capul hirtiei de scris. 5) Umbra unui cap în aer — Cu un cap în pămînt și cu altul în aer. 6) Fișie îngustă de pămînt la cealaltă extremitate a capului unei peninsule (pl.) — Program împărțit pe ore. 7) Brazde de pămînt — Gură spartă. 8) Elena Oprea — A trezi din amorțeală. 9) Cui bătut în cap — Olga Ene — Patru la compunere... 10) Cu capul în altă parte — Trăim toți cu capul în el. 11) Cu capul turtit — Capete încăruntite — Pronume.

VERTICAL: 1) Cu cap. 2) Pofțim! — Înghețat. 3) Cu scaun la cap (pl.) — Nici capul meu, nici al lui. 4) Cei cu cap de depun la C.E.C. — Cămăși cu flori. 5) Capul unei rubedenii — Un cap pe care-l vezi pentru prima oară. 6) Îi iese din cap — Nu e cap, ci pajură. 7) A da pe cineva peste cap — Pronume. 8) Acesta — Cap de țară. 9) Cu coamă după cap — Confuzie de capete. 10) Cu capul în jos (fem.). 11) În capul acului de cusut — Așezare rurală — Poartă coarne pe cap, dar nu e bou... 12) Cade — Scoate capul din pămînt.

Dezlegarea jocului „DE ZIUA EI” apărut în „Flacăra” nr. 9 (supliment)

ORIZONTAL: 1) Egalitate — Cz. 2) Laboratoare. 3) Îlimitat — Ela. 4) Bal — Nasada — N. 5) E — Ica — Alapta. 6) Rata — Et — Rar. 7) Alătura — Rau. 8) Rita — O — Cluin. 9) Energii — Nt — D. 10) T — I — Năstere. 11) A — Anna — Ur — Ov. 12) Balaș — Pravda.

Dezlegarea jocului „CADOURI” apărut în „Flacăra” nr. 9 (supliment)

ORIZONTAL: 1) Mărtișor — Aur. 2) Etalat — Emiri. 3) Dar — Cravată. 4) As — S — Ales — Rb. 5) Lăntișor — Mei. 6) Ițari — C — G — J. 7) Oaie — Iară — Cu. 8) N — Lion — Aliat. 9) Confecție — E. 10) Ban — El — Aurar. 11) Or — Creat — Toi. 12) Balai — Data — I.

POȘTA REDACȚIEI

TITI RUSU — student, Iași. Ne pare bine că sînteți un pasionat admirator al artei cinematografice și mai ales al filmelor românești. Flavia Buref — pe care ați văzut-o în „Dincolo de brazi” — n-a dispărut din viața artistică. A jucat și continuă să joace pe scenele teatrelor și poate fi văzută în piesa „Mamouret” la Teatrul Municipal. De asemenea, o veți vedea în filmul românesc „Setea” — realizat după romanul cu același nume al lui Titus Popovici — ce va apare pe ecrane în lunile ce urmează.

VIOLETA IONESCU — Craiova. Ne scrieți că, în urma publicării adresei dv. la rubrica „Cititorii către cititori”, ați primit peste 125 ilustrate și scrisori. Ne bucură. Înseamnă că rubrica noastră și-a făcut datoria. Vă dorim o corespondență bogată și un feac uriaș de ilustrate. Privitor la starea sănătății actriței Silvia Popovici, vă putem informa că se

simte foarte bine și pregătește noi roluri. Ne bucură aprecierile făcute la adresa revistei noastre. Și, cunoscîndu-vă ca cititoare permanentă, așteptăm noi știri de la dv.

S. GEORGESCU — Pitești. Vă mulțumim pentru aprecierile pe care le faceți la adresa revistei noastre — cu toate că le socotim prea laudative. În ceea ce privește datele pe care doriți să le cunoașteți privind viața cîntărețului de care ne vorbiți, vă propunem să revedeți articolele apărute în presă cu ocazia celor două turnee pe care el le-a întreprins în țara noastră.

POLINA C. — Craiova. Ne cereți adresele celor doi tineri regizori care au realizat filmul „Furtuna”, pentru a putea corespunde cu ei. Iată-le: Sinișa Ivetici — București, str. Petru Maior nr. 63; Andrei Blaier — București, str. Ceaikovski bl. 201.

DE VORBĂ CU MEDICUL

BOTH ALEXANDRU — Craiova. Faptul că ați înțeles regimul dietetic 3 luni de zile înseamnă ceva, dar nu mare lucru. Dat fiind că ulcerul este o boală cronică cu caracter ciclic, cu recăutizări primăvara și toamna, regimul dietetic trebuie să fie de lungă durată (ani de zile). În fiecare an se recomandă o cură de ape minerale la Slănic Moldova. Regimul general de viață trebuie să fie cumpătat. Continuați tratamentul cu Pangastrin.

ARCIP CONSTANTIN — Botoșani. Trebuie să ne indicați și vîrstă dv. Nu vă recomandăm următorul tratament: Me-probatat cîte 3 pastile pe zi; seara la culcare o pastilă de Plegomazin. Faceți 20 de injecții intramusculare, cîte una pe zi, de Hematodin, începînd cu un sfert de fiolă prima zi, o jumătate de fiolă a doua zi și continuînd cu fiola întreagă pînă la sfîrșitul tratamentului. Pentru suferințele oculare și ale urechilor trebuie să consultați serviciile de specialitate respective.

MATEI ION — Brăila. Vă recomandăm să faceți radiografia șeiî turcești pentru a exclude vreun proces tumoral al hipofizei. Dacă această radiografie dă rezultate bune și nu

există alte semne clinice, vă recomandăm injecții de propionat de Testosteron de 25 mg pe zi. Sub control medical se poate face tratament cu ACTH. Se mai poate încerca și Röntgenterapia hipofizară.

GEO — Medgidia. Vă rugăm să reveniți cu amănunte: statură, greutate, profesiune. La ce vîrstă s-a oprit creșterea? Statura în general în familie (părinți, frați, surori). Vă vom da atunci răspunsul dorit de dv.

VICTOR — Sibiu. Suferiți de o seboree abundentă a feței. Vă recomandăm să aplicați seara pe toată fața următorul medicament: Sulfură de carbon 200 gr, Xilol 100 gr (extern — și atenție la ochi). Operația o veți face în curte sau pe balcon, din cauza mirosului care se degajă. Dimineața următoare îndepărtați printr-un masaj ușor comedoanele (punctele negre) și aplicați următoarea pudră: Sulf precipitat, Magnezie calcinată, Oxid de zinc și talc cîte 10 gr din fiecare. Reduceti din alimentație grășinile, dulciurile, sarea și pîinea. Suprimați brînzeturile fermentate și cămurile conservate. Faceți sport în aer liber. Luați 6-8 pastile Polivitamină pe zi.

BOTH ADALBERT — Tim

bau. Față de complexitatea suferințelor dv. este greu de lămurit cazul fără examinare clinică amănunțită. Vă recomandăm să vă internați în clinica medicală din Tg. Mureș, pentru investigații, diagnostic și tratament.

KOLOZSVARI ALFRED — Brașov. Vă recomandăm să luați pe cale bucală o dată la 10-12 zile cîte o fiolă de Vitamina D₂ dizolvată în lapte. Faceți timp de cîteva luni cîte 10 injecții cu Calciclu gluconic. Vă mai recomandăm raze ultraviolete generale. Iar în timpul verii o cură heliomarină.

F. TITUS — Cluj. Trebuie stabilit dacă tulburarea în auzul dv. este de percepție sau de transmisie. Faceți o audiogramă și arătați-o medicului specialist care, în funcție de rezultat și de o examinare clinică, vă va recomanda și tratamentul corespunzător.

SANDY — Caracal. Vă recomandăm următorul tratament: faceți două sau trei serii de cîte 10 injecții intramusculare de Epifizan, una la două zile; seara, la culcare, faceți fricțiuni generale cu un servet înmuiat în apă rece și luați o tabletă de Bromoval.

Dr. Silviu GHEREA

SFATURI practice

Să cultivăm vișinul Ando

Gospodarilor care se preocupă îndeaproape de înfrumusețarea curților și a grădinilor de pe lângă casă, ca și de latura practică a pomiculturii, le semnalăm o nouă specie de pom fructifer merită a le satisface ambele desiderate. E vorba de vișinul Ando sau, cum i se mai spune, vișinul chinezesc (fiindcă își trage originea din China), care a fost adus la noi în țară, de la Miciurinsk, în anul 1952 și experimentat cu succes pe tot felul de soluri.

Acest soi de vișin, care se dezvoltă sub formă de arbust ce nu depășește 1,50 m înălțime și cam tot atît în diametrul coroanei, prezintă o mare rezistență atît la ger, cît și la secetă, și crește pe orice fel de teren — chiar și pe cel nisipos. Printr-o înflorire bogată și care durează pînă la 12 zile, ca și prin însăși coroana lui, vișinul Ando este foarte decorativ pentru orice grădină. Iar aspectul lui decorativ devine și mai interesant atunci cînd e încărcat de fructe coapte, acestea fiind mai numeroase decît frunzele. Cît e de productiv acest soi de vișin se poate vedea din experiența Stațiunii Mărculești din Bărăgan, care a obținut pînă la 18 kg de fructe de la fiecare tufă.

Ca aspect, fructele sînt ceva mai mici decît ale vișinilor obișnuiți, au forma rotundă și culoarea rubinie. Au în schimb simburii mult mai mici decît ai vișinilor noastre (abia de 10% din greutatea fructului). Ca gust se aseamănă cu al vișinilor obișnuite, poate ceva mai dulci. Dar, deși sînt mai dulci, conținutul lor în vitamina C întrece pe cel al vișinilor și cireșelor pe care le cunoaștem noi. În plus, au o aromă foarte plăcută, care se face simțită mai ales atunci cînd sînt transformate în dulceațuri.

Datorită locului redus pe care-l ocupă în grădină și productivității lui excepționale — cît și calităților lui de arbust ornamental — vișinul Ando merită să atragă atenția oricărui gospodar care dispune de teren cultivabil. El se înmulțește prin semințe sau prin altoire. Semințele și altoiurile — ca și toate datele necesare îngrijirii — pot fi procurate de la orice stațiune experimentală pomicolă din țară.

Se însămînțează primăvara sau toamna tîrziu, iar fructele se coc către începutul lunii iulie. După ce s-au cople, ele pot fi lăsate și 10-15 zile pe ramuri, ca ornament, deoarece, avînd un peduncul scurt și solid, nu cad la bătaia vîntului.

JOSIANA

COLȚUL COSMETICIENEI

Cuperoza

Întîlnită mai rar la femeile tinere, această afecțiune apare de obicei după vîrstă de 40 de ani și survine atît la persoanele cu pielea uscată cît și la cele cu tenul gras. Uneori poate să afecteze și mai de timpuriu femeile care locuiesc la munte, în regiuni de mare altitudine sau blînduite de vînturi puternice.

Cuperoza se localizează de obicei pe pomeții obrazilor și pe aripile nasului și se manifestă printr-o dilatare a vaselor de sînge care devin aparente și capătă o culoare roșie-violeece.

La un început de cuperoză, adică atunci cînd există doar cîteva vînoșoare aparente — ceea ce constituie un semn de alarmă de care trebuie ținut seama — tratamentul este mai ușor. Cînd însă cuperoza este veche, tratamentul devine mai dificil și el variază de la caz la caz, ținînd seama de starea generală a pacientului, de vechimea acestei afecțiuni și de calitatea pielii: cu cît pielea este mai uscată, mai subțire, mai sensibilă, cu atît tratamentul este mai greu de făcut.

Cremele și loțiunile au ca scop desconggestionarea, calmarea și apărarea regiunii în cauză. Cu acest tratament cuperoza nu dispăre complet, dar poate fi ținută în loc și chiar atenuată. Pentru a se obține rezultate mai bune, persoanele suferind de cuperoză trebuie să urmeze anumite reguli de igienă generală. Astfel, se vor suprima mesele copioase și se vor exclude din alimentație: alcoolul, cafeaua, sosurile picante, vinaturile, conservele, condimentele. Se va combate constipația și se va activa circulația sîngelui prin fricțiuni făcute cu buretele pe tot corpul. De asemenea se vor evita schimbările bruște de temperatură care agravează congestia feței, ca și vîntul, gerul și soarele puternic.

Fața va fi defardată seara cu un lapte de lanolină după care, pe obrazul curat, se vor aplica comprese căldute cu o infuzie de tei: se pun două linguri de flori de tei în ½ kg de apă clocotită, se strecoară după 10 minute și se folosește infuzia cînd este numai călduță. Pentru a evita înfundarea cuperozei se va folosi apoi o cremă hrănitoare și desconggestionantă, avînd următoarea compoziție: tinctura hamamelis 20 de picături, tinctura hidraștis 20 de picături, tinctura canadensis 20 de picături, iechtiol 1,50 gr, oxid de zinc 6 gr, lanolină 6 gr, vaselină 8 gr. Această cremă nu se păstrează însă pe față în timpul nopții.

Dimineața, obrazul va fi spălat cu apă la temperatura camerei, apoi va fi uns cu un coldcream și pudrat, pentru a fi apărat de praf și intemperii.

Pentru a face să dispară cuperoza — ținînd seama de întinderea ei — se pot folosi fie aplicațiile de zăpadă carbonică, fie electro-coagularea. Aceste două tratamente nu pot fi însă făcute decît de un medic dermatolog.

Ileana VIDRAN

La întrebările cititorilor

„Secretul“ cristalului de Boemia

Tov. Matlat Grigore din Focșani, citind în ziare despre succesul pe care-l au cristalele de Boemia la diferite expoziții internaționale, ne întreabă de când există aceste cristale și care e secretul succesului lor.

Iată și răspunsul nostru: A fost o vreme când obiectele de sticlă artistică executate se plăteau cu greutatea lor în aur. Era mai mare fală pe atunci de a poseda o cupă sau orice alt vas de sticlă, decât de aur. Veneția era singura cetate care producea asemenea obiecte pe continentul nostru și trădarea secretului de fabricație era pedepsită cu moartea. Așa au devenit celebre vasele de Murano, pentru care se plăteau sume fabuloase. În ciuda acestor măsuri, la un moment dat și-au făcut apariția în marile palate europene vase de sticlă produse în alte părți, care străneau ace-

Vas baroc unic, executat de meșterul boemian Kaspar Lehman, în anul 1605.

Mai târziu, în secolul al XVI-lea, când a apărut cristalul, obiectele produse în Boemia — unde existau încă din secolul al XIV-lea patru fabrici de sticlărie — au căpătat o și mai mare apreciere, datorită coloritului lor și artei cu care erau executate. Oricum era colorat, cristalul de Boemia își păstra perfect claritatea și strălucirea, ceea ce constituia într-adevăr un secret al meșterilor de aici. În legătură cu aceasta se spune că o anumită nuanță de roșu, pe care n-au reușit-o niciodată cei de la Murano, fusese descoperită de alchimistul Jan Kunckel, care căuta „elixirul vieții“ și „piatra filozofală“. Amestecând praful de aur cu sticlă, alchimistul a obținut nu piatra filozofală căutată, ci culoarea pe care aveau s-o folosească apoi meșterii de Boemia spre marea succes al produselor lor.

Astăzi, cristalele de Boemia se bucură de aceeași unanimă apreciere, datorită valorii lor artistice. Există în Republica Socialistă Cehoslovacă școli speciale pentru formarea noilor cadre de tehnicieni și artiști în acest domeniu, așa cum există numeroase fabrici dotate cu cele mai moderne utilaje. Așa se explică succesul mare de care s-au bucurat cristalele de Boemia — în special cristalele Moser din Karlovy-Vary — la Expoziția de la Milano (1957), la cea de la Bruxelles (1958), la cea recentă de la Moscova și la multe altele.

Vas modern, din cristal de Boemia.

eași admirație. Erau vasele de Boemia.

Cel mai uluit au fost, firește, fabricanții din Murano care, deși își păzeau cu atita strănicie secretul, s-au trezit în fața unei concurențe neașteptate.

Cum au prins cei din Boemia meșteșugul sticlăriei, nimeni nu știe precis, dar documentele trecutului arată că asemenea obiecte făceau parte din arta lor populară încă din epoca celtică.

El n-au ținut ascuns acest meșteșug și venetienii, precum și alții, l-au aflat repede; dar aceasta n-a folosit la mare lucru, deoarece una din calitățile imbatabile ale sticlei de Boemia consta în puritatea ei datorită unor materii prime care nu se găsesc nici în Italia, nici în altă parte.

EDUCAȚIE PENTRU TOATE VÂRSTELE

Raftul de jos al bibliotecii

Orice am face, faptul nu poate fi ascuns: Dându a rupt o carte, Era un volum nou, frumos colorat, adus de tăticiu pentru Dandu. Și acesta l-a făcut bucăți, bucăți.

De fapt el n-a făcut-o din răutate. Iată ce s-a întâmplat: Dandu încercase în zadar să rupă scânelul, apoi clanța, ba chiar și elementul de la calorifer. Nu izbutise. Toate acele lucruri erau mai puternice decât el.

Cu cartea încercase mai mult la întâi plare, fiind destul de sceptic în urma insucceselor anterioare. Și iată că... minune! Cartea se lăsase ruptă. Încântat, Dandu rupse conștiincios filă cu filă, bucurându-se că este atât de puternic. Dandu este îndeobște un om serios și, când face un lucru, îl duce până la capăt.

Dar vail întortochiate sînt căile vieții! Cine ar fi putut bănuți ce primejdiile se ascund în această victorie? Dandu spărsese cîndva un pahar și nu i se întâmplase nimic, răsturnase ceaiul pe fața de masă și nu se sesizase decât mătușa Saveta. Iar acum, pentru biclisnica de carte, care fusese atât de lesne de învins, toată casa era supărată pe învingător: tăticiu, acel uriaș care nu îl certa niciodată, a privit indignat rămășițele și a părăsit camera fără să-l mai ridice pe filu „cu avionul“; de la mămică, Dandu a aflat că multe seri nu i se va mai spune nici o poveste deoarece toate poveștile erau în blestemata de carte și acum mămică nu avea de unde să le mai ia. Chiar și unchiul Tudor, aliatul de totdeauna, declarase că nu s-a așteptat la așa ceva și că Dandu nu este un băiat mare, ci un copil care trebuie ținut încă în păcut. Jignire grozavă! Seara, în minutele care altădată erau dăruite poveștilor, Dandu avu timp să se gîndească. Așadar, cărțile sînt un lucru foarte de preț. Toată lumea le iubeste. La ei în casă ele pot fi găsite pretutindeni și cele mai multe în camera lui tăticiu. Acesta aduce mereu pachete și seara ia cîte o carte și se uită în ea ore întregi, răsfoindu-l filele. Dandu îl privește cu atenție și nu-l întreabă nimic de când l-a spus mama că „tata citește“, adică face ceva foarte important, așa cum fac „oamenii mari“. Și acum iată povestea cu cartea. Trebuie luată o hotărîre imediată.

A doua zi, Dandu se duse la tăticiu și spuse: „Pa, iartă-mă că nu mai fac!“ și așteptă rezultatul. Iar tăticiu, abia stăpînindu-și risul, se împacă și-l ridică în sus „cu avionul“. Trebuie spus că Dandu s-a ținut de cuvînt. Și într-o zi tăticiu l-a dus la marelui dulap plin cu cărți și, arătîndu-i raftul cel mai de jos, i-a spus: — Fiule, acesta va fi al tău!

Acum Dandu primește adeseori cărți. El le duce și le pune pe raftul lui; și, deoarece nu știe încă să citească, folosește cunoștințele mamei sau ale mătușii Saveta. Cărțile sînt îngrijite cu pastune. Sînt doar atât de slabe, se pot rupe atât de ușor, încît trebuie ocrotite clipă de clipă!

Tăticiu se îngrijește și de viitor. Încă de pe acum adună, în raftul ce stă deasupra celui al lui Dandu, cărți pe care fiul său le va citi cînd va fi în școala elementară — mai sus cu un raft se află cărțile pe care Dandu, devenit între timp Radu, le va citi cînd va fi adolescent. Este și un raft cu clasici și un cu literatură contemporană. Citindu-și cărțile, tăticiu zărește o frunte de tînar care, aplecată peste umărul său, urmărește aceleași rînduri, culegînd la fel frumusețile cuvîntului. El pregătește din timp fiului o scară de aur pe care acesta va urca spre culmile artei și științei. Uneori pune între pagini o filă cu însemnări, gîndindu-se emoționat că cititorul de peste ani se va întîlni cu simțămintele fatălui său și se va confrunta cu el.

Cînd vă întregiți biblioteca personală, aveți grijă și de raftul cel mai de jos, prima treaptă spre lumea cărților, domeniul celor mai măruntelor cititori.

Sen ALEXANDRU

Știați că...

...păsările se înțeleg între ele prin „limbaje“ diferite, ca și oamenii? Cu ajutorul înregistrărilor făcute pe bandă de magnetofon, s-a dovedit că aceleași păsări, dintr-o anumită regiune se înțeleg perfect între ele prin sunetele pe care le scot, dar rămîn indifferente la glasul aceleiași specii dintr-o altă regiune a globului, deși în aparență sunetele sînt asemănătoare. Acest fenomen a fost observat mai cu seamă la corbi, la ciori, la pescăruși și la gaite.

...transportate într-o pășune străină, cu o altă vegetație decât cea cunoscută de ele, animalele ierburilor nu știu să se ferească de buruienile și plantele otrăvitoare? Ele învață aceasta abia după ce se otrăvesc și — dacă scapă cu viață — transmit experiența urmașilor lor.

...animalele știu nu numai să se îngrijească atunci cînd sînt rănite, ci și să se ajute între ele? O maimuță care fusese rănită de un vîntor a fost descoperită după cîteva zile, cu o meșă de drenaj făcută din ferburii împletite, care se vedea — după poziția rînilor — că nu putuse fi introdusă acolo decât de altă maimuță ce-i venise în ajutor. Tot astfel o becață care-și rupsesse piciorul a fost găsită cu o stînghieară de lemn atașată solid, printr-o legătură de fibre vegetale — ca o adevărată proteză — și care se vedea că fusese fixată acolo cu ajutorul primit din partea unei... surate.

...focile și otariile fac jonglerii cu obiecte — pe care le țin în echilibru în vârful botului — nu numai cînd sînt dresate, ci și atunci cînd se află în mediul lor natural de viață? Condiția ca animalul să execute această jonglerie este ca obiectul atîns să miroasă a pește. Dresorii știu acest lucru și tocmai datorită lui reușesc să obțină de la animale efecte atât de frumoase de jonglerie.

...în Australia cangurii sînt dresați cu multă ușurință să... boxeze între ei sau cu oameni? Pentru ca spectacolul să fie cît mai amuzant, li se pun cangurilor mănuși de box la picioarele din față. Răutăcioșii prind că mulți boxeri veritabili ar avea chiar de învățat de la acești canguri.

GRĂDINA DE CAMERĂ

Imaginați-vă un stelaș cu o suprafață de doi metri pătrați, presărat uniform cu un material ceramic foarte poros, îmbibat cu o soluție hrănitoare. Deasupra acestuia, niște becuri electrice, prevăzute cu oglinzi. Cam așa arată mica grădină artificială de zarzavat. În „solul“ ei steril nu vor exista nici microorganisme dăunătoare, nici buruieni. Materialul ceramic special este mult mai ușor decât pămîntul folosit în sere, substanțele nutritive care îl alimentează pot fi ușor schimbate. Într-un interval de 2 luni, dintr-o grădină de zarzavat ca cea descrisă mai sus se pot obține, de pildă, 40 kg de roșii — și aceasta se poate repeta de 6 ori pe an!

Asemenea recorduri mondiale de viteză a maturației și de productivitate au fost obținute în laboratorul condus de profesorul B. S. Moșkov, de la Institutul agrotehnic din Leningrad. În acest laborator oamenii de știință sovietici creează medii nutritive speciale și înlocuitori de pămînt din substanțe poroase, aleg cele mai eficiente surse de lumină, care să permită cultivarea în tot timpul

Cu ajutorul științei

anului, în condiții de cameră, a legumelor, fructelor și florilor.

Există de pe acum, pe lângă posibilitatea instalării unor asemenea grădini de cameră, și cea a construirii unor grădini electrice industriale de mai multe etaje — adevărate fabrici agricole — care vor da sute de tone de zarzavaturi și fructe. Aceste grădini pot fi instalate oriunde, în Nordul depărtat sau pe transatlantice, pe stațiuni interplanetare sau în nave cosmice.

GRINZI ARMATE

„Beton armat“ e o expresie familiară azi și nespecialiștilor. Dar, chiar și dintre cei care lucrează în construcții, probabil că foarte puțini știu ce este „lemnul armat“.

Grinzile armate sînt creația unuia dintre institutele

Academiei de științe din R. S. Cehoslovacă. Ele se obțin prin practicarea unor canale în corpul grinzii, în care se introduc verzele de oțel sau fibre de sticlă. După această operație, canalele se astupă cu rășini epoxidice. Rezistența grinzilor armate este de 1,5 ori mai mare decât a celor obișnuite.

Grinzile armate au și fost experimentate cu succes pe cîteva din șantierele R. S. Cehoslovace.

UN NOU ÎNLOCUIITOR AL SINGELUI

Oamenii de știință japonezi Tomoda și Inokuși (Școala de medicină a Universității Kiushu, Fukuoka) au obținut din celulele unei alge brune gigantice o substanță gelatinoasă care, în soluție, poate fi folosită ca un bun înlocuitor al singelui. După ce a fost experimentat cu succes pe animale, „Aghinonul“ (așa a fost denumit noul înlocuitor al singelui) este folosit cu rezultate satisfăcătoare în practica chirurgicală. El este calitativ superior înlocuitorului de sînge care se folosea pînă acum, obținut din alge.

ARTA ÎN MEDIUL SĂTESC din R. P. Bulgaria. În fotografie, un aspect de la o expoziție de artă plastică deschisă de curînd în satul Bregovo, regiunea Vidin. →

O VIZITĂ DE PRIETENIE. Cu prilejul prezenței sale în R. D. Germană, dr. Hewlett Johnson, decan de Canterbury, cunoscut militant pe tărîm obștesc, a făcut o vizită la o școală tehnică din Karl-Marx-Stadt. Iată-l în timpul vizitei, însoțit de Isabelle Ponthell, președinta Ligii internaționale a femeilor care luptă pentru pace și libertate.

„KOBZAR” — titlul cunoscutului poem al marelui poet ucrainean Taras Șevcenko — este și titlul tabloului la care lucrează pictorul sovietic I. Panici din Lugansk. Lucrarea este închinată memoriei nepieritoare a lui Șevcenko, de la a cărui moarte s-au împlinit la 10 martie 100 de ani.

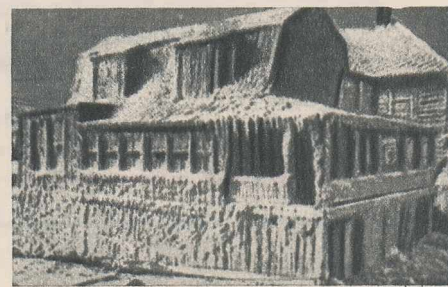
12.000 DE FLUTURI a colecționat inginerul pensionar polonez Pawel Raebel, în vîrstă de 83 de ani. Prețioasa sa colecție, strînsă în decurs de 60 de ani, conține numeroase specii de fluturi, printre care foarte multe dispărute în prezent. Colecția a fost de curînd achiziționată de Muzeul din Bytom.

CIZMĂRIȚĂ LA... 77 DE ANI. Bătrîna Francesca Maria Fossa, din portul italian Ancona, văduva unui marinar supraviețuitor de pe vasul „Titanic”, este nevoită să-și câștige și azi existența tălpuind cizmele și ghetetele marinarilor.

PE RIUL MOSCOVA ... După cum se vede, tinerii din fotografie sînt credincioși înotului în aer liber, chiar cînd termometrul coboară cu multe liniițe sub zero. Temerarii sportivi sînt locuitorii al capitalei Uniunii Sovietice, iar „bazinul de înot” este riul Moscova, acoperit de gheață.

CASĂ-FRIGIDER... Pe coasta Atlanticului, în localitatea Hull din statul Massachusetts (S.U.A.), gerurile de minus 30° și furtunile puternice au transformat peste noapte casa din fotografie într-un sloi de gheață.

CÎT DE PLĂCUT e să joci fotbal (era să spunem: să înoți) pe un asemenea „teren”, știe numai eroul din fotografie — portarul unei echipe de fotbal din Copenhaga... ↓

Tîrgul de primăvară — Leipzig 1961

Și în această primăvară bătrînul Leipzig a oferit cu generozitate 300.000 m² p din suprafeța sa pentru organizarea tradiționalului tîrg internațional de mostre. Între 5 și 14 martie 9.000 de firme, reprezentînd 50 de țări, își expun aici produsele, încheie tranzacții comerciale, contribuind astfel la stabilirea unui climat de înțelegere și coexistență.

Ca și în anii trecuți, tîrgul din primăvara lui 1961 reflectă creșterea potențialului industrial al țării gazdă — Republica Democrată Germană — și totodată puterea economică, în plină dezvoltare, a întregului lagăr socialist.

Atenția zecilor de mii de vizitatori și a reprezentanților firmelor participante este atrasă în primul rînd de pavilionul Uniunii Sovietice, care ocupă un loc de frunte în expoziție. Nenumărate sînt exponatele cu care participă țara constructorilor comunismului și numai înșiruirea lor ar necesita un spațiu apreciabil. Vom spicui doar cîteva dintre cele mai interesante: mașinile-unelte pentru prelucrarea automată a pieselor complicate, excepționalele aparate de măsură, ghidaj și reglaj, felurilete mașini agricole și rutiere, toate deținînd înaltul grad de mecanizare în acest domeniu. Nu lipsesc, firește, nici articolele de larg consum, tehnice, alimentare, de uz casnic — toate într-o gamă foarte variată.

Cei dornici să afle noutăți privitoare la posibilitățile noastre de export o pot face la biroul de informații tehnico-comerciale al R. P. Romîne.

La tîrgul de la Leipzig sînt prezente și numeroase firme, întreprinderi industriale și organizații comerciale din țările capitaliste, dornice să vîndă și să cumpere, conștiente fiind de faptul că este în interesul lor să întrefînă schimburi comerciale cu lagărul socialist. Astfel sînt reprezentate la Leipzig cercuri de afaceri din R. P. Germană, Anglia, Franța și din alte țări vest-europene, din Canada, Australia, America Latină, ca și din țările Asiei și Africii.

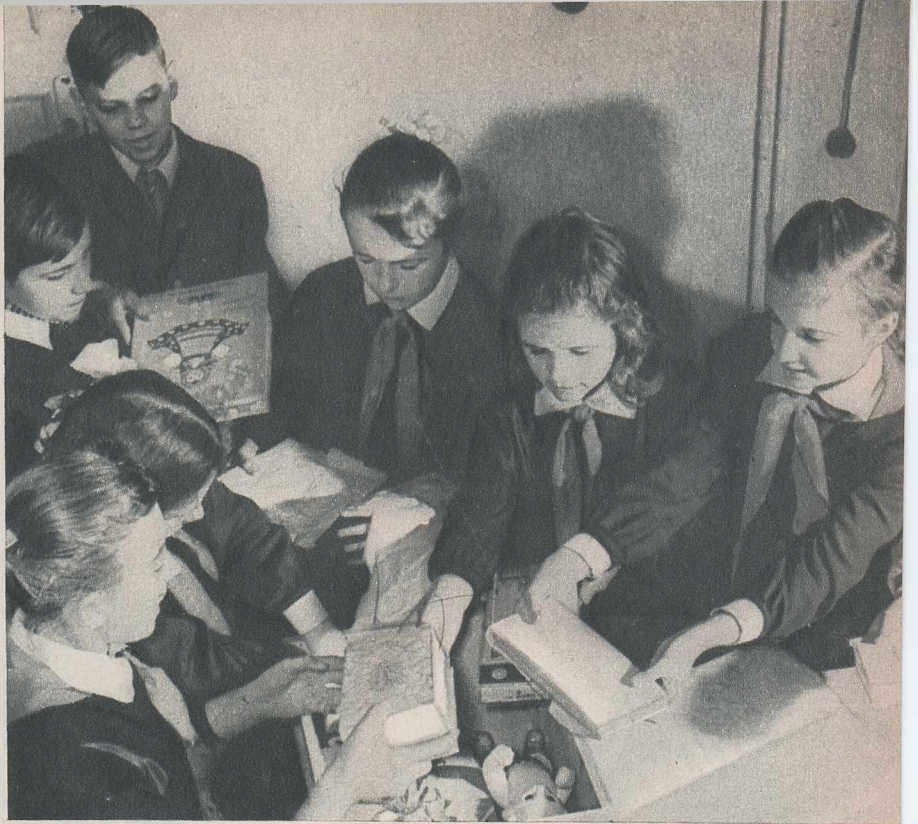
Pe străzile Leipzigiului, într-una din zilele expoziției.

Fotocronica FLACĂRII

→
Iuliana, Patrice și François, cei trei copii ai eroului național al poporului congolez Patrice Lumumba, au rămas orfanți. În semn de adineă dragoste și solidaritate cu ei, elevii Școlii elementare de 7 ani nr.60 din Riga (U.R.S.S.) le-au trimis numeroase daruri, însoțite de o scrisoare în care se spune, printre altele, „Nu sînteți singuri. Aveți milioane de prieteni în Uniunea Sovietică și în multe alte țări“.

În Japonia a început „ofensiva de primăvară“ — tradiționalele acțiuni de luptă ale clasei muncitoare din Japonia împotriva foametei, a șomajului, în apărarea drepturilor muncitorilor, pentru pace. La această „ofensivă de primăvară“ — a 8-a în istoria ei — participă peste 5.500.000 de muncitori japonezi. În fotografie, aspect de la una din demonstrațiile populare desfășurate la Tokio.

În prezent se află în Anglia, pentru un ciclu de concerte, violonistii sovietici David și Igor Oistrakh. Ei concertează la Londra, Manchester, Oxford și în alte orașe. În fotografie: aspect de la una din repetiții, în sala St. Pancras Town Hall din Londra. În stînga, dirijorul englez Colin Davis.

În R.F. Germană, în urma revărsării rîului Lahn, populația unor localități a fost pusă în imposibilitate de a părăsi locuințele; pentru a se rezolva problema aprovizionării, s-a recurs la ajutorul bărcilor pneumatice.

Cu prilejul marilor demonstrații care au loc la Glasgow, un grup de tineri scoțieni au pătruns în clădirea consulatului american, cerînd să fie primiți de consul spre a-i prezenta protestul lor împotriva trimiterii de către S.U.A. în Anglia a submarinelor dotate cu rachete nucleare „Polaris“. Fiind refuzați, ei s-au așezat pe jos în holul clădirii și nu au putut fi evacuați decît în urma intervenției polițiștilor.

• FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII •

„CONGO ÎN LUPTĂ“ (foto 1), producție a Studioului central de filme documentare din Moscova, ne aduce imagini din eroica epopee a unui popor care luptă și singerează din greu pentru a-și câștiga libertatea și independența națională. Vedem cu emoție și durere chipul eroului congolez Patrice Lumumba, asasinat de mercenarii imperialismului; prim-vim îndecapropoaze fețele a zeci și sute de bărbați și femei din Congo care-și cer dreptul la o existență umană. Ni se perindă în fața

ochilor dovezile concrete ale monstruosului complot imperialist care urmărește să înăbușe, prin exemplul înfrîngerii Congoului, lupta anticolonialistă a popoarelor Africii.

„URȘUL ALB“ (foto 2), o producție a studiourilor poloneze, evocă anii ocupației fasciste, teroarea și primejdiile ce-i pîneau pe toți cei care ridicau arma împotriva cotropitorilor nazisti. Un tînr savant francez evadează dintr-un tren al morții ce-l ducea spre Auschwitz. Eacum singur pe

teritoriul unei țări ocupate de nazisti. Întîmplarea îi scoate în cale un luptător din mișcarea antifascistă poloneză, la care el găsește ocrotire, căldură frățească, înțelegere. Curînd, fostul deținut va da un ajutor efectiv acțiunilor patrioților polonezi. Iar cînd fasciștii vor fi pe urmele francezului, prietenii săi polonezi nu-și vor preocupă viața pentru a-l salva.

„HATIFA“ (foto 3), o producție în culori a studiourilor Defa-Berlin, reeditează o poveste care își

are poate sursa în comoara de basme a celor o mie și una de nopți. Hatifa e o sclavă siriană a cărei viață e un lung șir de suferințe. Vîndută de un stăpîn, altuia și mai hain, fata ar fi avut sîrșitul semenelor ei dacă — așa cum se întîmplă în basme — drumurile pustului nu i-ar fi scos în cale oameni buni și drepti care o vor salva.

„PRICHINDELUL“ (foto 4), producție a studiourilor mexicane, ecranizează un basm al lui Char-

les Pôrault. Un băiețel cîț o șchioapă — ajutat de realizatorii filmului prin diferite trucaje să-și păstreze dimensiunile miniaturale — adună în el bun simț, înțelepciune, inițiativă și cumîntenie cîț n-au la un loc cei șase frați mai vîrstnici. Și, astfel, prislea devine șeful echipei ce se luptă cu „căpeanul“, își face o aliață din „doamna căpean“, civilizează „căpeanștele“ și se întoarce acasă la sărmanii săi părinți (niște autentici peoni) încercînd cu daruri.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștale și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Léo Lacroix (Franța), victorios la probele de coborâre, slalom special și combinata alpină.

Cornel Tăbăraș

Gheorghe Bălan

Andrei Kocjan (R.P. Polonă) a sărit 52,5 m(50,5) la trambulina mijlocie, ocupând locul I.

Întrecerile Concursului Internațional Jubiliar de schi de la Poiana Brașov s-au bucurat în ultima zi de un dublu succes: marele interes stîrnit în rîndurile publicului (circa 10.000 de spectatori) și bunele rezultate sportive obținute.

Dintre participanții la concurs, reprezentanți ai șapte țări, s-au remarcat în mod deosebit, în afara sportivilor noștri—Ilona Mikloș, Cornel Tăbăraș, Gheorghe Bălan ș.a. — schiorii francezi Arlette Grosso și Léo Lacroix (probele alpine) și polonezul A. Kocjan (sărituri la trambulină). La probele de fond (bărbați și femei) s-au distins schiorii cehoslovaci.

Fotografii de S. STEINER

Arlette Grosso (Franța), câștigătoarea probelor feminine de slalom special și combinata alpină. ←

Campioana noastră sportivă Ilona Mikloș a obținut din nou frumoase rezultate la coborâre și slalom. →

